

REFORMÁTUS ÉLET

A SZ. R. K. E. EGYHÁZI LAPJA

www.szrke.com

DECEMBER 2012

„Mert az Isten nem azért küldte el a Fiút a világba, hogy elítélje a világot, hanem, hogy üdvözüljön a világ általa.” János 3,17

Más kapta a karácsonyi csomagot...

„Aki első akar lenni, legyen a szolgáltatók ...” (Máté ev. 20,27)

Pacséron történt, 1942 karácsonyán. Az utóbbi száz év talán legzordabb tele volt. Másfél méter magas hó és állandó mínusz tizenöt fokos hideg volt, az egész tél folyamán a hótól terhes, ónos színű felhők takarták el a napot.

Karácsony estéje közeledett. Mi, a 170 református gyermek – én öt éves voltam – nagy örömmel készültünk a szentestére, szavalatokkal, énekel. A felnőtteknek ez vigasztalás volt, mert amit mi nem tudtunk, ők tudták: ezekben a napokban került a szovjetek csapdjában a Don-kanyarnál a német csapatok vezetőségének árulása folytán az a 200.000 (kétszázezer) magyar fiú, aki hősi halált halt hamarosan az idegenben, a fagyban, a hó-sivatagban. Alig volt túlélő.

A nagy hideg miatt a gyermekek karácsonyi ünnepélyét nem a templomban, hanem Faragó bácsi kis színpaddal rendelkező vendéglőjében tartottuk, ahova ennyi gyermek és szüleik is befértek.

Lelkipásztor Édesapám szolt előbb a gyermekekhez. Elmondta egyszerű, gyermekek számára érthető nyelven a karácsonyi történetet a Máté és Lukács evangéliuma alapján. Majdnem mindenki szavalt röviden, két karácsonyi éneket is elénekeltünk. A második, a „Krisztus Urunknak áldott születésén...” után a várakozás és öröm tetőfokára emelkedett, számunkra a gyermekek számára a fénypont – mint ahogy ma is van – a csomagosztás. De csak 169-nek jutott csomag, én voltam a 170-edik.

Ott álltunk még mi ketten, egy Janika nevű, velem egykorú szegény sorsú kisfiúval Édesapám előtt, aki a gondnok úrtól a csomagokat vette át és adta a gyermekek kinyújtott kezébe.

Csak egy csomag maradt. Mi pedig ketten voltunk. A csomagot néztük Édesapám kezében. Rám nézett, majd Janikára. Rámosolygott és neki nyújtotta át a csomagot.

Ekkor hozzám fordult és halk hangon azt mondta: „Fiam, neked majd holnap állítunk össze egy csomagot...”

Sokszor visszaidéztem már azt a pillanatot. Akkor fájdalom és keserűség fogott el. Arra akkor nem gondoltam, hogy mit érzett volna a másik kisfiú, aki szerényebb körülmények közt élt gyülekezetünkben. Akkor még nem tudtam azt, hogy Édesapám egész

Szentírás üzenetének engedelmeskedve tette ezt. A kicsinyek, kevesebbel bírók védelmét, megsegítését hirdeti Isten kijelentésének könyve. Maga Isten is értünk, a bűn miatt szegényekért küldte el Szent Fiát e világra, ahol szegénnyé lett, hogy mi meggazdagodjunk.

Bár otthon is vigasztaltak, elmondták, bővebben megmagyarázták, hogy így volt helyes és én is kaptam egy utólag összeállított csomagot. De az nem az volt, amit ott százhatvankilencen kaptak. Azt nem ott kaptam, annak nem ott tudtam gyermek társaimmal együtt örülni.

Azután az iskola, középiskola, egyetemi évek más próbái alatt valahogy halványulni kezdett ez az esemény. De amikor én is lelkipásztor lettem, minden karácsonyi gyermek istentiszteleten ez eszembe jut. Akkor is, amikor a csomagok számáról döntünk a presbitériummal. Csak akkor voltam elégedett, amikor jóval több csomagot készítettünk, készítünk. Az nem baj, ha marad. Ha minden gyermek öröme betelt, vannak szegények, magányos öregek, akiknek azokat el lehet vinni és örömet okozni.

Isten útjai csodálatosak. Van, hogy egy ilyen gyermekkori próbatétellel látogat meg, amely akkor keserűség, sérelem. De kiderül, hogy az áldás és igazi öröm forrásához vezet el, amikor megtanít vele, hogy „jobb adni, mint kapni”, jobb másoknak örömet okozni, mint azt másoktól elvárni, hiszen Mennyei Atyánk a legnagyobbat adta, meglátogatott bennünket az Úr Jézus Krisztusban, Aki által látásunk és érzésünk megváltozik, a gyermeki látás és érzés: felnőtt krisztusi látásá és életézésé.

Az idén is elhozza az Úr a legtitokzatosabb ünnepet ránk az Úr nagy kegyelméből. Titokzatos, mert elménk nem tudja felfogni az Ő mérhetetlen szeretetét. Szent Fiának nem kedvezett, hanem értünk szenvedni engedte. Ki tenne ilyet a saját fiával köztünk és kedvezne helyette egy idegennek, vagy bűnösnek.

De ha ésszel fel nem foghatjuk, szívünkben érezzük, hogy Isten útjai magasabbak, mint a mi útjaink, gondolatai magasabbak mint a mi gondolataink. Jézusban adta meg ezt a „csak szívvel való megértést”.

Dr. Csete Szemesi István

ADVENT KEZDETÉN

Advent a Karácsonyra, Jézus születésnapjára való várakozás, a felkészülés, és a reménykedés időszaka. Az *adventus* latin szó megérkezést, eljövetelet jelent. Egykor éjféli harangszó hirdette az advent, valamint az egyházi év kezdetét. Eredete az 5-6. századra nyúlik vissza, és ebben az időben a hívek szigorú böjtöt gyakoroltak, sőt advent első vasárnapjától vízkeresztig nem tartottak esküvőket, zajos mulatságokat.

Az ünnephez kapcsolódó adventi koszorú hagyománya szintén a régi időket idézi. Első nyomait a északon, a Keleti-tenger partvidékén és szigetvilágában találták meg. Fűzfavesszőből koszorút fontak és örökzöldet csavartak köré. A valódi adventi koszorú készítése a 19. században jött divatba. Egy németországi lelkész otthonában óriási fenyőkoszorút erősített a mennyezetre, melyen huszonnégy gyertya volt: minden adventi napra egy-egy. Később az egyszerűség kedvéért már csak négy gyertyát helyeztek el a koszorún. Minden adventi vasárnapon eggyel több gyertyát gyújtottak meg. A gyertyákat vörös és aranyszalagokkal díszítették, amelyek az életet és fényt jelképezték.

Mindezek azonban csak külsőségek. Az adventi várakozás lelki üzenete ennél sokkal fontosabb. Bod Péter, Erdély tudós prédikátora erről ezt tanítja nekünk: „*A mi Urunk Jézus Krisztusnak négy adventusa vagy. Először, midőn testben megjelent. Másodsor, midőn a szívbe bészáll és az embert megtéríti. Harmadszor, midőn halála óráján elmegy az emberhez, és negyedszer, midőn eljön ítéletre.*” Az első advent beteljesedett, Krisztus eljött, hogy közösségünk legyen vele. És boldog, aki befogadja őt, és közössége van vele!

A felől sincs kétség, hogy egyszer majd elkövetkezik a halálunk órája – hacsak az Úr előbb vissza nem jön. A kérdés az, vajon elég tudatos-e bennünk a várakozás, hogy ő bármikor megjelenhet? Nem mindegy, hogy milyen állapotban talál minket, amikor megjelenik, hisz ez az állapot véglegessé lesz a számunkra. Örökre Jézussal, boldog közösségben, vagy örökre nélküle, szörnyű szenvedésben.

Az advent motívuma egyébként mind az irodalomban, mind a művészetben újra és újra megjelenik. Számos nagy festőt, költőt ihletett meg, többek között a református Ady Endrét is, aki gyönyörű szép versében így „festi meg” az Úr érkezését:

AZ ÚR ÉRKEZÉSE

*Mikor elhagytak,
Mikor a lelkem roskadozva vittem,
Csöndesen és váratlanul
Átölelt az Isten.*

*Nem harsonával,
Hanem jött néma, igaz öleléssel,
Nem jött szép, tüzes nappalon
De háborús éjjel.*

*És megvakultak
Hiú szemeim. Meghalt ifjúságom,
De őt, a fényest, nagyszerűt,
Mindörökre látom.*

Ady Endre

Aki igazán vár valakit és szereti azt, az készül az érkezésére. A kérdés: ha mi valóban várjuk vissza az Urat, bennünket vajon jellemez-e egyféle szüntelen való készülődés? Nem csak most így, karácsony felé közelítve, hanem akár a mindennapokban is. Hisz ez az egész világkorszak, amiben most élünk, nem egyéb, mint egy nagy ádvent. Várjuk Krisztus visszajövetelét, ezért készülnünk kell rá. Ő váratlanul fog megérkezni, vigyázzunk, ne találjon készületlenül!

Boldog ember az, aki tudatosan készül Jézus megjelenésére. Ez a tény őt nem félelemmel tölti el, hanem örömteli várakozással, mert az Úr véget vet majd minden nyomorúságunknak. Beteljesedik majd minden ígérete, akik hisznek benne, azok pedig eljutnak a vele való örök, soha meg nem szünő, teljes közösségre.

Margit István

“Örvendj nagyon, Sion leánya, ujjongj, Jeruzsálem leánya! Királyod érkezik hozzád, aki igaz és diadalmas, alázatos...” Zakariás 9:9

Háborúban járt katonák mesélték, hogy karácsony estéjére készítettek fenyőfát és szerényen kidíszítették és csendesen mesélték egymásnak Jézus születését. Nem szólt az akna zúgása, golyók sem fűtültek, csend volt. Másnap aztán minden ment tovább, mintha sose lett volna karácsony. Hány embernek ilyen a lelki élete!

Karácsony este összejön a család, egy kis elcsendesedés, sajnos ma már nem mondják el a karácsonyi történetet, a templomban sem hallgatják meg, csak a finom falatokra gondolnak. Másnap meg megy minden tovább, a panasz, a sóhajtás, a nagy hang. Mi ennek az oka? Lehet hogy nem jól készülünk karácsonyra?

Mit is jelent Advent? Valaki eljön! „*Ime jön néked a te királyod.*”

1. Jön a Te királyod! Isten nem azt várja, hogy az ember menjen Hozzá, hanem Isten jön az emberhez. Ő jön felénk. Két ember ha összevész, akkor azok nem tudnak lépést tenni egymás felé. Örökre haragba maradnak. Isten és ember haragban van. Az ember nagyon becsapta Istent az Édenkertben. Az ember nem mehet Isten elé soha, Isten jött le a földre az emberekhez. Békülni akar az emberrel. Ezt mondja a Biblia “Béküljete meg Istennel” Isten kezdi a közeledést az emberekhez. Ezért boldogító az Advent, mert közelít felénk az Isten, ha nem jön, akkor mindannyiunkat eltaszít az örök istentelenségbe, sötétségbe. Jön Néked a Te Királyod!

Előbb nekünk kell fogadni a Királyt, aki itt akar maradni velünk minden nap, nemcsak vendég akar lenni, hanem jóban rosszban ott akar lenni veled és velem. Neki kell helyet csinálni a mi szívünkben, otthonunkban, pénztárcánkban, terveinkben és fájdalmainkban.

Advent nem azt mondja: menj oda Jézushoz, hanem Jézust enged magadhoz. Engedjük meg hogy megtaláljon Bennünket. Isten minden pillanatban keresi az embert. Engedjük, hogy megtaláljon bennünket, hogy eljöhessen a mi házukba és szíveinkbe is.

IMÁDKOZVA VÁRJUK! Jöjj Uram Jézus, hozzám!

2. „A Te Királyod jön!” Nem egy múltó ünnep, ahol van az asztalon minden, hanem Királyom! Fölöttem való nagy hatalmú ÚR! Mi szívesen meghallgatjuk a Jézusról szóló történeteket, de Ő ne szóljon bele az életünkbe. Ne mondja azt, hogy békülj meg ellenségeddel, ne mondja azt, hogy segíts valakin, vagy segíts az egyházban, ezt ne mondja még ha Király is, mert ezt már a bűnös ember nem teszi meg.

Az ember nem akar engedelmeskedni a bűn és Sátán elleni harcban a Királynak. Ilyenkor mi történik? - a bűn és a Sátán legyőzi az embert és akkor morgolódik, veszekszik, lop, rabol, drogozik, berugik, nem becsüli a másikat. Ennek nagyon örül az Ördög. – Nem ismerjük el Jézust Királynak! Nem a jó Pásztort látjuk Benne, aki véd bennünket, hanem valami másnak. Ez minden bajunk gyökere, hogy nem vagyunk engedelmes katonái a Királynak. Bukott katonák vagyunk. Ha neki nem engedünk, akkor a Sátán uralkodik rajtunk tovább.

Ha engedelmeskedünk a Királynak, akkor meglátjuk, hogy a bűn és a Sátán elhagy bennünket. A tanítványokat is kiküldte Jézus a világba, és pár hét múlva jöttek vissza Jézushoz a tanítványok, nagy örömmel újságolták, hogy még az ördögök is engedelmeskedtek nekik.

Várjuk-e Királyunkat és engedelmeskedünk-e most ez alkalommal? Eddig is jött, de most újból van lehetőség a mulasztásainkat pótolni, vagy újból elbukunk?

Alázzuk meg magunkat a Királyok Királya előtt. A Sátán azért van örökre kirekesztve az örök sötétségre, mert nem hajolt meg Jézus előtt. Itt nagy térről van szó, nagy harc folyik a lelkekért. Minden lélek a Sátán kezébe születik meg, bűnben születünk. A Királyok Királya tudja kivenni lelkünket, a gyermekek lelkét, és a testvér lelkét is a Sátán kezéből. Te Testvérem a Királyok Királyájával harcolsz a lelkedért és a gyermeked, és barátod lelkéért, vagy te legyőzött ember vagy, azaz maradsz a Sátán kezében??? Nagyon nagy a tét! Nézd meg mit tettél, Kié a te lelked? Nem szomorú a Te lelked és gyermekedé, és nem békés lelkű az unokád? Hívó családod van, aki

imádkozik minden nap? Engedelmes-e mindenki a családjában a Királynak?

3. „Néked jön a te Királyod.” Néked jön! Az élet minden területén ÖNZŐEK VAGYUNK. Figyeljük meg milyen önzők vagyunk, ha egy fényképet veszünk kezünkbe, rögtön saját magunkat nézzük rajta, hogy állt a ruha, a hajunk. De ha istentiszteletra megyünk, akkor na ez a prédikáció nagyon jó volt, a szomszédomnak szólt, észrevehette volna magát. Akkor nem magunkat nézzük, hanem a másikat.

A prédikációban nem akarunk önmagunkra ismerni. Amit hallunk a prédikációból, minden bűn és kritika a szomszédra vonatkozik.

Így vagyunk Krisztus Királyságával is. Boldogan elismerjük, hogy Király akar lenni a népek között, de a magunk kis életét ne bántsa.

Segítsen ha kell, de én nem engedem át neki az életem trónját, ott ÉN ülök. Ott ÉN vagyok a Király.

Nélküle nagy bajban vagyunk, az örökkévalóságban Nélküle nem állhatunk meg Isten előtt.

Ha Jézus nem lesz mellettünk az ítélet napján, Atyánk eltaszít magától rögtön, meg se hallgat. Jézus a Főparancsnok, és Nélküle mi nem mehetünk Isten elé.

A Király nélkül nincs bűneinkre bocsánat sem. Fogadd el a Királyt és mondd el Neki: Jöjj velem, és én azt teszem amit Te, a Király mondasz Nekem, Te legyél Úr az életemben és halálomban is.

Jézus ma a házadba akar menni és a szívedbe is, mit válaszolsz Neki?

Marton Károly

Jézus születésének ígérete

Lekció: Lukács ev. 1.26-56

Textus: Lukács ev. 1.30-35, 38

Az adventi koszorún ma már két gyertyát gyújtottunk meg. Az **advent** az „*adventus Domini*” latin kifejezésből származik, mely azt jelenti: **az Úr jövetele**. Hogy miért épp négy adventi vasárnapot ünnepelek? Egyes magyarázók szerint azért, mert Krisztus születését a zsidó időszámításban négy évezred előzte meg. Négy évezred a Messiás nélkül, de négy évezred tele várakozással és reménnyel, hogy egyszer csak el fog jönni a várva-várt Szabadító, a Megmentő, aki a kígyó, az ördög fejére tapos, aki felemeli az ő népét és igazi Király lesz. A lelkek, a Szeretet királya. A próféciaák, a jövendölések 500 évvel az Ő születése előtt kezdek sűrűsödni: hogy hol fog megszületni, mikor fog megszületni, milyen családból fog születni, hogy fogják elárulni, mennyiért fogják elárulni. Isten szüntelen üzen. Egykor is és ma is. Csak legyen fülünk és főleg szívünk meghallani és elhinni.

A most felolvasott történet arról beszél, hogy **miként érkezett meg Jézus**. Minden gyermek, minden földi gyermek érkezése csodálatos. A mi érkezésünk, a gyermekeink, unokáink érkezése is – ugye az volt? Nagy csoda. Hát akkor mennyire csodálatosabb lehetett Isten gyermekének a földre való érkezése! Az érkezésről való híradás úgy kezdődik, hogy a 6.

hónapban Isten elküldte Gábrriel angyalát Galilea városába, egy szűzhöz, akinek a neve **Mária**.

Mi, protestánsok nem nevezzük Máriát az ég királynőjének, mint katolikus testvéreink, nem részesítjük vallásos tiszteletben, nem imádkozunk hozzá, mint közbenjárónkhoz, nem valljuk az eredendő bűntől való mentességét, azaz szeplőtelen fogantatását, sem mennybemenetelének tanát. Mindezt egyedül csak Jézus Krisztusról hisszük és valljuk a Szentírás alapján. De Máriát, mint az Úr Jézus földi édesanyját tiszteljük és becsüljük. Sok mindent tanulhatunk tőle. Isten különleges, drága és értékes választott eszköze volt ő, amint azt felolvasott történetünk leírja.

Isten anyállal kerestette Máriát. Milyen jó lehetett olyan asszonynak lenni, akit anyállal kerestett Isten. Mária nem tudta, hogy egyszer el fog jönni hozzá, épp hozzá Isten anyala, hogy azt mondja neki: **Istennek szüksége van rád**. Kezdetben szerfölött meg is döbbsent, hisz ugyanolyan fiatal názáreti lány lehetett, mint a sok más többi, nem is érti, hogy Isten miért épp őt választotta ki erre a nagy feladatra. És erre nincs is magyarázat, ez az Úr titka. Mint az is, hogy miért épp Izráelt választotta ki népének a sok más nép közül? Nem azért mert

ők voltak a legnagyobb nép vagy a legtökéletesebb, hanem azért mert az Úr így látta jónak. Így volt kedves az Ő szemei előtt. A zsidó szűz leányok közül pedig Mária volt az, aki kegyelmet talált az Úr színe előtt, akit a nagyságos Isten kegyelmébe fogadott és arra méltatott, hogy 9 hónapon keresztül Ő hordja ki Isten Fiát.

Nem tudom tudjuk-e, hogy az Ószövetségben a **szent** kifejezés azt jelentette **Isten számára félretett**. Volt szent sátor és benne a szentek szentje, voltak szent kenyerek. De Sámuelről vagy Sámsonról is tudjuk, hogy szülei már kisgyermekkorra óta felajánlották az Úrnak, félretették neki. Ilyen értelemben ők szent emberek voltak, azaz az Úr számára félretett életek. Akár csak Mária, akit maga az Isten választ ki és tesz félre, azaz szentel meg azzal, hogy Fiának hordozója lesz. Hát nem csodálatos, hogy ilyen értelemben mindannyian szentek lehetünk? Mert Isten mindannyiunkat használni akar. Ha nem is úgy, mint Máriát, hisz az a világtörténelemben egyszeri és megismételhetetlen esemény volt, de mindannyiunkkal jól meghatározott célja van, nem véletlen, hogy a világra engedett jönni. Mindannyiunknak mondja, most is mondja: hidd el, **szükségem van rád**. Épp rád gyarló, hús-vér emberre. Meg akarlak szentelni, félre akarlak tenni magam számára, mert drága vagy nekem, értékes kincs. Hisz meghaltam érted, drága véremmel vásároltalak meg a Sátántól, hogy az enyém légy. Hogy szent légy, hogy élj, hogy értelmet nyerjen az életed. Feladatokat bízok rád ebben a világban, s ha elvégzed becsületesen, kitartással, szeretettel, akkor engem viszel az emberek közé.

Sokféle hiányban szenvednek az emberek manapság, sokat is szoktunk panaszkodni. De ha a dolgok mélyére nézünk, akkor rádöbbenünk, hogy talán a legnagyobb, legkínzóbb hiány az emberek életében távolról sem az anyagi hiányok, hanem a Jézus hiánya, s vele együtt a szeretet hiánya, a megértés hiánya, az őszinte jószág hiánya. Engedjük hát, hogy az Úr használjon, legyünk az meghosszabbított, drága Ő kezei, ott ahol épp élünk.

Mária, miután meghallja, hogy milyen nagy feladatot bízott rá az Úr engedelmesen suttozja: „**Íme az Úr szolgálóleánya, történjék velem a te beszéded szerint.**” Mély alázattal fogadta a nagy felmagasztalást. Szolgálóleánynak, az eredeti fordítás szerint rabszolgának nevezi magát, akinek az Úr rátekintett megalázott voltára. Mily nagy dolog az **engedelmesség és az alázat**. Mily nehéz, ugye mindannyian tudjuk. De enélkül nem tud használni bennünket a mi Istenünk. Ő nem erőszakoskodik,

nem kényszerít minden áron. Szabad akaratunk van: engedek neki, elengedem magam, bízok benne és azt mondom: íme, itt vagyok Uram, legyen a Te akaratod szerint, tégy velem úgy, ahogy jónak látod, vagy megkeményítem a szívem, megmakacsolom magam, becsukom az ajtót, magamba zárkózom. Bízni és engedni. És ugyankor megmaradni szerénynek, alázatosnak. Nem kérkedni azzal, hogy lám engem mennyire használ az Úr, lám ki vagyok én, mennyire tiszta, mennyire tökéletes, hanem elismerni, hogy én csak szolgáló vagyok, eszköz, nem én vagyok az Úr, hanem Ő, aki arra méltat, hogy ott legyek a közelében, megbízik bennem és feladatokat ad, így Őt képviselhetem. Olyan szép Mária hálaadó éneke, a Magnificat, mert minden szavában Istent magasztalja, Őt dicséri és nem önmagát.

Magát **boldognak** tartja és mondja. És valóban az volt. Hogy testében helyet adhatott az Isten Fiának. Mily csodálatos lehetett érezni, hogy Jézus az Ő testében Isten csodájaként megfogant és ott nő benne és tőle fog megszületni a világ Megváltója. Milyen csodálatos lehetett ez az áldott állapot...

De Jézus azt akarja, hogy Ő minden szívben ott legyen. Akkor ott volt testileg szűz Mária testében, de azt akarja, hogy lelkileg a mi szívünkben is ott legyen. Hogy érezzük magunkban nőni, növekedni, nagyobbá lenni az ő jóságát, szeretetét, hatalmát, erejét, hogy érezzük Krisztus bennünk van, mi pedig őbenne vagyunk.

Van egy szép Keresztnév, mely első hallásra talán nem is tűnik olyan szépnek: **Kristóf**. Ez abból származik, hogy Krisztoforusz, és azt jelenti magyarul **Krisztust hordozó**. Kristóf az, aki a szívében hordozza Jézus Krisztust. Adja Isten, hogy minannyian ilyen Krisztoforusok, krisztus hordozók legyünk. Mert minket is kerestet Isten és azt akarja, hogy amiként Mária testileg hordta Jézust, mi is úgy hordozzuk lelkileg. Ebben az ádventben, ezen a karácsonyon hadd szülessen meg, nemcsak Betlehemben, hanem a mi szívünkben, hogy örökre vele maradjunk, hogy benne maradjunk és örökre az övé lehessünk. Ámen.

S. Réti Katalin lp.

Jézus jászolbölcsője körül (Szentestére)

Máté ev. 2:1-12

Kedves gyermekek, kedves felnőttek!

Biztos, hogy mindannyian jól ismeritek a felolvasott történetet a napkeleti bölcsekről, akik elindultak a csillag vezetésével, hogy megtalálják a Királyok Királyát. Jézus jászolbölcsőjéhez azonban nemcsak a keleti bölcsek, de a pásztorok is eljöttek és persze ott volt József és Mária is. Gyertek és vegyünk sorra őket és nézzük meg, hogy történetük mit üzen most számunkra?

A **keleti bölcsek** tulajdonképpen nem is királyok voltak, ahogy azt sokan gondolják, hanem tudós csillagász emberek, akik látcsöveikkel kémlelték az eget és egyszer csak észrevettek egy rendkívüli, nagyon fényes csillagot, amit isteni jelnek vettek és elindultak a nyomába. Akkor bizony nem voltak repülő, vonatok, autók, hanem a keleti emberek gyalog vagy teveháton utaztak. Így utazhattak a keleti bölcsek is több hónapra keresztül, amíg meg nem találták Jézust. Nem tekintették a fáradságukat, az idejüket, hanem a Jézussal való találkozás volt a legfontosabb. Kedves gyermekek, felnőttek, ez a történet azt üzeni most nekünk, hogy tanuljunk mi is a keleti bölcsektől. Sokszor talán áldozatot jelent korábban felkelni szombaton vagy vasárnap és eljönni hittanórára, templomba, de mégis megéri, mert így találkozhatunk Jézussal, akár csak a keleti bölcsek.

Aztán a bölcsek ajándékot is hoztak Jézusnak, drága, királyhoz illő ajándékokat: aranyat, tömjént és mirhát. Vajon mi milyen ajándékot adunk Jézusnak? Nemcsak mi kell, hogy ajándékokra várjunk Karácsonykor, mi is adhatunk ajándékot Jézusnak. De vajon mit adjunk neki: cukorkát, csokoládét, játékot? A legnagyobb ajándék, amit adhatunk Jézusnak az a szívünk, ha kitárjuk, kinyitjuk előtte, ami azt jelenti, hogy szeretjük Őt és örülünk neki.

De Jézus jászolbölcsőjéhez nemcsak a keleti bölcsek, hanem a **pásztorok** is eljöttek. A pásztorok egyszerű, szegény emberek voltak, akik állandóan vándoroltak, hogy jó legelőt találjanak és éjszaka is ébren vigyáztak a nyájukra. Az angyal nekik jelent meg legelőször, ami azt üzeni számunkra, hogy Jézus mindenkihez jött, nemcsak a gazdagokhoz, hanem a szegényekhez is, nemcsak a tanult, írástudó emberekhez, hanem az egyszerű emberekhez is.

Jézus nem személyválogató, mint ahogy mi emberek, sokszor azok vagyunk. Tudjuk, hogy Heródes király nem ment el köszönteni Jézust, sőt féltékenységében később megpróbálta megölni, de a pásztorok elmentek és nagyon örültek neki. Jézus eljött a földre, megszületett értünk, találkozni szeretne velünk, de nekünk is érdeklődnünk kell utána, nekünk is keresnünk kell a vele való találkozást - üzeni a pásztorok története.

Aztán ott van **Mária és József** is Jézus jászolbölcsője mellett. Isten egy földi családra bízta Fia felnevelését, mint ahogy bennünket is egy földi családra is rábízott és ránk is bízott embereket. Olyan jó, hogy most is együtt van sok család, együtt van több generáció Jézus jászolbölcsője körül. Itt vannak a nagyszülők, szülők, keresztszülők, nagynénik, nagybácsik, gyermekek, unokák. Karácsony valahol a család ünnepe is. Jézus azt szeretné, ha egymásra is jobban odafigyelnénk, egymásra is több figyelem, szeretet, idő, türelem jutna ezekben a napokban. És ha valami neheztelés van a családjunkban, akkor tudjunk megbékélni a jászolbölcső mellett, a karácsonyfa körül.

Így áldjon meg az Úr mindannyiunkat: kicsiket és nagyokat karácsonyi örömmel és szép, igazi ünnepléssel. Ámen.

S. Réti Katalin lelkipásztor

RÁDIÓS ISTENTISZTELETÜNK IDŐPONTJA DECEMBERBEN

Értesítjük testvéreinket, hogy a legközelebbi református istentiszteletet

2012. december 9-én közvetíti az Újvidéki Rádió. Vallási műsorunk ultrarövid hullámon, vasárnap reggel 8.05 - 9.00 órakor a 90,5/92,5 MHz-en hallható.

December 25-én, karácsony első napján 8 és 10 óra között karácsonyi ünnepi gondolatok hangzanak el az Újvidéki Rádióban a református, evangélikus és római katolikus egyház képviselőinek tolmácsolásában.

- Házi Áhítat -

2012 december

Írta: Móricz Árpád

Jelmagyarázat: ÓSZ-Ószövetség, ÚSZ-Újszövetség

2012. december 1.

Jel. 21,10-14.21-27: „És templomot nem láttam abban: mert az Úr, a mindenható Isten annak temploma, és a Bárány... (éjszaka ugyanis ott nem lesz);”

Isten Országá köztetek van – mondta nekünk Urunk. Vagyis, a Menny itt van a Földön – köztünk. Ebben erősít meg minket Igénk: templom nincs a mennyben, mert az Úr a templom. Református hitünk szerint, minden hely templom, ahol Istennek Igéje hirdettetik és Istennek gyülekezete hallgatja azt.

A templom épülete fontos számunkra. Őseink építettek, itt kereszteltek, konfirmáltak, esküdtem. Nemzedékek megszámlálhatatlan sora ugyanígy. De a kőépületnél sokkal fontosabb a Lélek építménye. Isten Lelke élő kövekként épít fel minket Lelki Házzá. Isten templomává leszünk: Ő lakik bennünk – Isten Országá bennünk van.

ÓSZ: Zakariás 9,8-12.

2012. december 2. – Első Advent

2. Jel. 5,1-5.(6-14.): „Ne sírj: Íme győzött!”

Az Élet könyvét nincs aki felnyissa. Nem méltó erre senki. Azt a könyvet, amelyben az Élők nevei vannak. – Mit jelent a Könyv felnyitása, a hét pecsét felbontása? A hétpecsétes titok felfedése ez. A legnagyobb titok: kiket írt bele Isten az Élők könyvébe.

Sírnunk kell, mert ez a legnagyobb bajunk: a bizonytalanság. Ez örli lelkünket. Gondoljunk a halálraítéltre, aki reménykedve várja a kegyelmet. Kap-e kegyelmet? S ha igen: időben megérkezik-e a felmentés – az ítélet végrehajtása előtt?

Lelkünk nagy bizonytalanságát a Bárány oldotta fel. Eljött Ő, és letörte a hétpecsétet, felnyitotta a könyvet – és kinek a neve van beleírva?

Isten a Bárány által *mindnyájunk* nevét beleírta.

ÓSZ: I. Krón. 17,1-5.11-14.

2012. december 3.

I. Péter 1,(8-9)10-13: „Az irántatok való kegyelem felől jövendöltek.”

Mi a sorsunk? Mi az életünk? Mi lesz velünk? – Az emberiség a létezése óta nyomozza e kérdéseket. Mindig is volt egy olyan része a népességnek, amely nem törődött e kérdésekkel – de mi nem akarunk ebbe a részbe tartozni. Minket érdekel, izgat, nem hagy bé-

kén e kérdések válasza.

Minden próféta a világ létezése óta nektek prófétált. Isten felétek való kedvét közölték minden időben. – S ezt ők tudták. Nem törődhettek azokkal, akik minden időben mellőzték a Teremtőt. Nem foglalkozhattak azokkal, akiknek mellékes volt Isten akarata. – Velünk foglalkoztak! Írták, amit írniuk kellett a Szent Lélek által, mert így kívánt megtartani minket az Úr. Nekünk szól: neked és nekem: „*mint józanok, tökéletesen reménykedjétek abban a kegyelemben, amelyet a Jézus Krisztus hoz néktek, mikor megjelenik.*”

ÓSZ: Habakuk 2,1-4.

2012. december 5.

Kolosséi,9-14: „Betöltessetek az Isten akaratának megismerésével minden lelki bölcsességben és értelemben.”

A Teremtő magasra értékeli minket. Nem elégszik meg félmegoldásokkal. Azt akarja, hogy értelmes és tartalmas földi életet éljünk – és a földi életünk lezárása után átlépjünk Örök birodalmába. Ezért tett meg annyi mindent a történelem során. Küldte szorgalmasan hírvivőit, hogy elérjen minket.

Az ember élete lélekmentésről szól. Először engem kell megmentenie Istennek – és azután jómagam is a mentő munkáját kapom ajándékkul. Emelni, felemelni akar Isten minden embert. Nem hagy minket tengődni, sínylődni értelem nélkül. Megkeres minket szent akaratával, „*hogy járjatok méltóan az Úrhoz, teljes tetszésére, minden jó cselekedettel gyümölcsöt teremvén és növekedvén az Isten megismerésében.*”

ÓSZ: II. Sámuel 23,1-7.

2012. december 6.

I. Thessz. 5,(1-3.)4-8: „Legyünk éberek!”

Az időnek nincs jelentősége. Isten kezében vagyunk, és ő eldönti, hogy mikor szólít el minket e földi világból – de akkor is az ő kezében vagyunk. Ez a lényeg. Ez a fontos. Mellékes, hogy *mikor* történik ez, hisz a tökéletes, jó országba emel minket. Egyetlen fontos feladatunk van állandóan: nem elaludni! Nem eltunyulni, nem elfáradni, ellustulni. Állandóan fenntartani az Éberség állapotát!

Az Éberség = életben vagyunk. Aki alszik, az „nem él”. Ezt figyeljük meg a mindennapokban is. Valami

más, különleges, szokatlan létállapotba kerülünk, amikor alszunk. Vagyunk, de másképp. Nem vagyunk igazán tudatosak, vagyis éberek. Ettől óv minket Urunk: ne aludjatok! Ne aludjátok át az Életet. Öltözzetek fel a hitbe, a szeretetbe, a reménységbe.

ÓSZ: Jeremiás 30,18-22.

2012. december 7.

Máté 27,27-30: „Levetköztették, biborszínű köpenyt adtak rá, tövisből font koronát tettek a fejére, nádszálat adtak a jobb kezébe, és térdet hajtván gúnyolták őt: „Üdvözlégy, zsidók királya!” Azután leköpték, elvetették tőle a nádszálat, és a fejéhez verték.

Teljességgel hihetetlen, hogy az ember mire képes. Jó értelemben is – de rosszban is. Érthetetlen, hogy miért bántjuk egymást. A „kisördög” kibújik belőlünk. Valami belső indulat, inger veszi át az irányításunkat – és olyat tesz, amit később megbánok. Később jómagam is értetlenül állok elkövetett cselekedeteim előtt. Hogyan is történhetett ez? Mi volt velem, amikor megtörtént? Ez nem én voltam – mondanánk. Én nem vagyok ilyen. Én nem csinálom ilyet. – Valami más az oka ennek. Valaki más. Vajon?

Az éberség hiánya a sötétség pillanatait eredményezi. Elborul az elmém, lelkem – és a sötétség cselekszik bennem, általam. Elborzadva állunk Krisztus Urunk kínzói előtt... de azt kérdezzük meg magunktól, hogy a saját méltatlan, szeretetlen viselkedésünkkel mi milyen kínokat okozunk Neki.

ÓSZ: Ésaías 37,24-28.

2012. december 8.

Máté 23,37-39: „Mostantól fogva nem láttok engem mindaddig, míg ezt mondjátok: Áldott, aki jő az Úrnak nevében!”

Az emberiség történelme Isten szempontjából a végtelen keresés története. Az ember is mindig mindent keresett. Boldogulást, otthont, országot, jólétet, békét. – De ennél megintcsak fontosabb, hogy Isten keresett örök időtől fogva minket. Ő, aki Alkotója a mindenségnek. Ő, aki ajándékozója életünknek. – Nem a mi keresésünk a lényeges – hanem az Övé!

Megöltétek és megköveztétek azokat, akiket hozzátok küldtem. Akik szóltak nektek Igéimet. Akik által ezerszer elmondtam, hogy összegyűjteni, megtartani akarlak benneteket.

A megoldást megadta nekünk Istenünk. Minden keresésünknek célját megadta nekünk.

Mostani kérdése Igénknek: mondjuk-e, hogy jöjjön megint valaki Tőled, Isten? Hívjuk-e, várjuk-e a küldötted? Mondjuk-e: „áldott, aki a Te nevedben jön” – csak jöjjön már végre!

ÓSZ: Aggeus 2,1-9.

2012. december 4.

Zsid.10,32-39: „És aki meghátrál, abban nem gyönyörködik a lelkem.”

Ki kell tartanunk az előttünk álló út megtételére. Kitartásra van szükségünk. – Fellelkessedtünk, amikor először kaptuk meg Isten igaz világosságát. Csakhát az élet a testi mivoltával állandóan próbára teszi hitünket. Szünet nélkül a másik irányba akar bennünket terelni: el Istentől, el az örök valóságtól. – Először is ezt vegyük tudomásul. Továbbá, értsük meg Igénk tanítását: *az igaz hitből él.* Nem kenyérből, testből – hanem hitből, vagyis a Lélektől. Isten örök Lelke az, Aki éltet. A célt nem akarjuk elvéteni. Útközben sem akarunk elbukni. – Tehát: szedjük össze mindenünket – és adjuk át magunkat teljes egészében Isten kezébe, az Ő vezetésé alá. *„nem vagyunk a meghátrálás emberei, hogy elveszünk, hanem hitői, hogy életet nyerjünk.”*

2012. december 9. Második Advent

Ésaías 63,15-64,3: „Hiszen öröktől fogva nem hallottak és fülökbe sem jutott, szem nem látott más Istent te kívüled, aki így cselekszik azzal, aki Őt várja.”

A hívek türelmetlenül fogadják Isten türelmét. Meddig Uram? – kérdezik. Jöjj már, vess véget a gonoszságnak, és jöjjön el a te országod! Minden nap ezt imádkozzuk a Miatyánkkal. Szabad-e a konkolyt gyomlálnunk? – Bizony nem. Mert amikor összeszeditek, netalán a búzát is kiszaggatjátok. (Mt.13,24-30.) Isten Országában nincs hely a szent gyomlálásnak, türelmetlenségnek, egymásra mutogatásnak – hálálkodásnak, hogy „én nem vagyok olyan bűnös, mint azok”. Nem könnyű ez, mert Istenért tennénk! Tudd, hogy ez nem a mi dolgunk.

ÓSZ: Máté 24,1-14.

2012. december 10.

Zsid.6,9-12: „De ti felőletek szerelmeseim, ezeknél jobb és üdvösségesebb dolgokról vagyunk meggyőződve.”

Lám ismét: ne legyetek restek! Jobb és üdvösségesebb jövő áll előttünk, a mostani rosszabb és „kárhózatos” körülményeink ellenére. Előttünk áll a szép jövő ígérete. De nem akármilyen ígéret ez! Az Örökkévaló adta nekünk. Ő, aki nem feledkezik meg rólunk sohasem. Ő, aki az egyetlen, aki ígéreteit bizonyosan megtartja. Ne legyetek restek, hanem erősítsétek meg szíveteket, *„buzduljatok szeretetre, Isten iránt hála-rala”* (299.dics.).

Ádventi időnkben újra és ismét vegyük eszünkbe: Isten ígéreteit mi örököljük. Ez a bizonyosság indítson minket újra Isten ügyéért szolgálni.

ÓSZ: Ésaías 25,1-8.

2012. december 11.

Jel.2,12-17: „*De van valami kevés panaszom ellened.*” Isten útján nincs megállás. A földi életünk egésze a Jézussal való járásunk. „*Aki az eke szarvára veti kezét, és hátratekint, nem alkalmas az Isten országára.*” Előre hát, előre. Van hova haladnunk. Van miben tökéletesednünk. Van miben növekednünk – és ugyanakkor másban alább szállnunk.

Ez a „valami kevés panasz” Isten részéről az Őt szerető, Vele járó keresztyén embernek. Az alapokkal nincs már gond! Öröm és béke ez. Az Ővé vagyok. – Ebből az örömből és békéből induljunk, és haladjunk bátran Isten vezetésével tovább.

Bizonyosra vehetjük, hogy nem érjük el a tökéletességet a földön. Isten megtanítja nekünk, hogy itt nem a célt kell elérjük: az a Mennyben van. Itt a cél: a Menny felé haladni. S ha haladsz, akkor elérted már a földi célt. Itt a földön az út a cél. Emlékszünk, hogy valaki ezt mondta: „*Én vagyok az út.*”

ÓSZ: Ésaías 59,15b-20.

2012. december 12.

Jel.2,1-7: „*Tudom a te dolgaidat, és a te fáradságodat és türeseedet, és hogy a gonoszokat nem szenvedheted, és megkísértetted azokat, akik apostoloknak mondják magukat, holott nem azok, és hazugoknak találtad őket; És terhet viseltél, és béketűrő vagy, és az én nevemért fáradoztál és nem fáradtál el.*”

A nem-apostolok kik? Akik annak „*mondják magukat, holott nem azok*”. Az apostol = „*elküldött*” (az Úrtól). A hamis „*Úrtól küldöttekről*” szól az ítélet. Akik nem azok igazából.

Teljesen belső kérdésünk ez. Krisztus Anyaszentegyházának belső kérdése. – Urunk lát minket. Mindnyájunkat kivétel nélkül. Akik „*mondják magukat*”, és azokat, akik tényleg küldöttei. – Mindig szívembe markolt ez az Ige: „*Tudom a te dolgaidat.*” – „*Fáradságodat és türeseedet.*” – „*Terhet viseltél, és az én nevemért fáradoztál.*” És megint: nem dolgunk, az „*akik apostoloknak mondják magukat*” kigyomlálása konkolyként. Mi van az első szeretetteddel?

ÓSZ: Ésaías 44,6-9.

2012. december 13.

II.Kor.5,1-10: „*Azért is sóhajtozunk ebben, óhatjván felöltözni erre a mi mennyei hajlékunkat.*”

A sóhajtozás, a vágyódás időszaka a földi múlandó élet. Nehéz időszak, mert máshová vágyunk. Tudunk valami jobbról, de az még csak valamikor előttünk áll. Meggyőződésünk, hogy bekövetkezik az a kor (és hely), amikor minden rossz megszűnik, és csak a jó marad. Meg kell tanulnunk, amit a népbölcsesség mond: miért örül a cigány, amikor esik az eső? Azért,

mert aztán kisüt a Nap.

Ez a mi reménységünk és vigasztalásunk most. Igaz, nehéz e testben, a múlandóságban, bajokban – de aztán kisüt a Nap! Aztán Istenünk örök országába vár minket. Ennek örülünk. Mindig.

2012. december 14.

Lukács 22,66-71: „*Mi szükségünk van még bizonyosságra?*”

Nem igazi kérdéseket *nem* tehetünk fel Istennek. (Egymásnak sem.) „*Ki kétkedőn boncolja őt, annak választ nem ad.*” – énekeljük. Az olyan kérdezősnek, amely eleve elvárásokkal terhelt, nincs sok értelme. Jézust így kérdezték. Nem tiszta szívvel, bölcsességre és világosságra vágyva kérdezik. Sőt: előre megfontolt szándékkal egy bizonyos választ akarnak kicsikarni belőle. – És inentől kezdve minden hiábavaló és értelmetlen. Ott áll előttük a Világ Világossága, és a sötétség fiainak számára ez teljesen hiábavaló. Nem élnek a soha vissza nem térő alkalommal, hogy Világosságából táplálkozzanak – hanem ostoba, sötét ármánykodásuk lefoglalja őket.

Igénk tanítása: te kinek mondd Jézust? Faggatod-e Igéjét, hogy életed kérdéseire választ lelj? Vagy eleve megvannak már a «*válaszaid*», és Ő bármit mondhat, te már döntöttél...

ÓSZ: Mikeás 2,1-5.12-13.

2012. december 15.

I. Thessz. 4,13-18: „*Nem akarom atyámfiainak, hogy tudatlanságban legyetek azok felől, akik elaludtak.*”

Pál ezzel a kijelentésével Isten alapvető szándékát fogalmazza meg. A Jn.3,16 tartalma köszön ide: aki hisz Őbenne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen. Jézus a mi tudósítónk Isten Országáról. Eljött onnan, és felfedte annak a valóságát. Mint egy gaszterbeiter, aki hazajön, és mesél a csodás Alpokról, a Rhon-vidékről, a kengurúkról. Valahonnan másunnan, távolról érkezik, és átadja nekünk a tapasztalatait, tudását, érzéseit arról az országról. Jézus földi jelenlétének ez az egyetlen magyarázata. Szenvedései elhordozásának is. Át *akarta* adni nekünk, tudatlanoknak, amit tudnunk kell Istenről, Országáról. *Annakokáért vigasztaljátok egymást e beszédekkel!*

2012. december 16.

Róm. 15,4-13: „*A reménységnek Istene pedig töltson be titeket minden örömmel és békességgel a hívésben, hogy bővelkedjete a reménységben a Szent Lélek ereje által.*”

A reménység helyre teszi az életünket. Ha reménység van, minden lehet. A reménység lelki gazdagság. Cél és vigasztalást ad. Életünknek azt a nélkülözhetetlen

hátterét adja meg, amely nélkül... nem is tudjuk egyszerűbben és világosabban kimondani: *reménytelenek* vagyunk! Reménység nélkül reménytelenek vagyunk. Isten azért mutatkozott be nekünk Jézusban, hogy életünket örömmel töltse el. Örömet adjon, hogy szeret minket, és soha nem hagy el. Ez a kapcsolat gyümölcsözi a lelki békét is. Az öröm, hogy Isten enyém, és én Istené vagyok: olyan lelki békét ad, amely minden földi értelmet fölülmúl.

Öröm, béke, és reménység – olyan ajándékok ezek, amelyek önmagukban „bizonyítják” Isten valóságát és igaz voltát.

2012. december 17.

Lukács 1,26-38: „A Szent Lélek száll tereád, és a Magasságos ereje árnyékol be téged, azért a születendőt is szentnek hívják, az Isten Fiának.”

A menny találkozik a földdel. Az örök a múlandóval. A végtelen a végessel. Fönről kezdődik ez. Csak így lehetséges a kapcsolat. Az ember nem rendelkezik azokkal a képességekkel, amelyekkel fölkapaszkodhatna Istenhez. Egyszerűen azért nem, mert mi teremtmények vagyunk. A Teremtő előbb van, mint a teremtmény, fölötte áll...

A mi Teremtőnk olyan csodálatos Valaki, aki nem alattvalóként akar minket látni. Nem «fölöttünk állva, fölülről» kezel le minket. Ő lehajol, és barátunkká szegődik. Társunkká lesz. Egy asszonnyal befogadtatja saját magát, hogy Gyermekek szülessen – akivel visszamegyünk atyai hajlékunkba.

ÓSZ: Sofóniás 3,14-20.

2012. december 18.

I. Thessz. 5,16-24: „Mindenkor... szüntelen... mindenben... mindent... mindentől... mindenestől...”

Szinte *mindenre* kiterjed ez a rövid igeszakasz! Isten a Minden. Tőle vagyunk, és Őnála végezzük. Ahogy Adyknak mondja: „Te voltál mindig mindenben minden.” Isten ezért mindenről tanít minket. Életünk minden helyzetére van mondanivalója. És mindenkit számba vesz. Mindenkire számít, kivétel nélkül. Országát úgy tervezte, amint Jézus mondja nekünk: „az én Atyám házában sok hely van”. Elegendő mindenki számára, aki valaha élt és él (magyarul jelen és jövő is) ezen a földön. Mindkettőnknek van dolgunk. Istennek és embernek. Mi örülünk, imádkozunk, hála adunk... mindent megpróbálunk. Ő megszentel és megőriz a mi Urunk Jézus Krisztus eljövételére. Hű Ő, és megcselekszi.

ÓSZ: I. Mózes 49,8-12.

2012. december 19.

II. Korinthus 1,18-22: „Isten valamennyi ígérete

őbenne lett igenné és őbenne lett ámenné az Isten dicsőségére miáltalunk.”

Isten igenlése számunkra Jézus. Benne igenel minket. Igent mond ránk. Elfogad és befogad. Isten igene a nemmel szemben áll. Elméletileg nemet is mondhatott volna ránk. Megbánhatta volt, mint Noé idejében, az ember teremtését, létrehívását. De nem ránk tekintett... csupán. Az Igen-Jézusra nézett.

Vajon milyen ráhatással vagyunk mi Isten terveire? Mindentől függetlenül megvalósítja, amit eltervezett – vagy közbejöhöhet valami?

Mi, emberek komolyan befolyásolhatók vagyunk. Ha jól fogadnak bennünket, az fellelkesít, s ha csak ímmel-ámmal, akkor lelombozódunk. A mi igenünk könnyen lesz talánná, ha talánnal találkozik.

A Fiú igent mondott az Atya tervére – és Ő erre tekintve mond ránk is igent. Annak ellenére, hogy ugyanúgy szomorítjuk bizonyára, mint Noé idejében...

ÓSZ: Ésaías 11,10-13.

2012. december 20.

Jel.5,1-5: „Én azért igen sírok vala, hogy senki nem találtaték méltónak...”

Az Élet könyvét nincs aki felnyissa. Nem méltó erre senki. Azt a könyvet, amelyben az Élők nevei vannak. – Mit jelent a Könyv felnyitása, a hét pecsét felbontása? A hétpecsétes titok felfedése ez. A legnagyobb titok: kiket írt bele Isten az Élők könyvébe.

Sírnunk kell, mert ez a legnagyobb bajunk: a bizonytalanság. Ez örli lelkünket. Gondoljunk a halálraítéltre, aki reménykedve várja a kegyelmet. Kap-e kegyelmet? S ha igen: megérkezik-e időben a felmentés - az ítélet végrehajtása előtt? Lelkünk nagy bizonytalanságát a Bárány oldotta fel. Eljött Ő, és letörte a hétpecsétet, felnyitotta a könyvet - és kinek a neve van beleírva? Isten a Bárány által *mindnyájunk* nevével beleírta.

ÓSZ: Ésaías 42,5-9.

2012. december 21.

Jel. 3,7-8.10-11.(12.): „Tudom a te dolgaidat, hogy kevés erőd van, és megtartottad az én beszédemet, és nem tagadtad meg az én nevedet.”

Isten is tudja, hogy kevés erőnk van. Nemcsak mi magunk elégedetlenkedünk magunk miatt. Keveseljük erőnket, türelmünket, szolgálatunkat. Többet szeretnénk megvalósítani. Úgy látjuk, hogy többet kéne. El kéne menni a századik juhért... ki kéne takarítani, hogy megtaláljuk az elgurult drachmát...

Mit lehet hát tennünk? – Ma ezt, amit Igénk mond. Tartsd meg az Ő beszédét. Ne tagadd meg az Ő nevével. Amikor azt kérdezet, hogy honnan vegyél – amikor úgy érzed, hogy nincs honnan – halld és vedd Urunk

biztatását: *Mivel megtartottad az én béketúrásra intő beszédemet, én is megtartalak téged a megpróbáltatás idején, amely az egész világra eljön, hogy megpróbálja a föld lakosait.*

ÓSZ: Ésaías 60,16b-22.

2012. december 22.

Jel. 22,16-17.20-21: „Aki szomjúhozik, jöjjön el, és aki akarja, vegye az élet vizét ingyen.”

Jézus örök meghívása sosem múlik el. Válaszunkat igényli ő. Nem lehet úgy tennie senkinek, hogy nem hallotta. Nincs kifogás: mindenkinek tudtára adja, hogy az Élet vizét felkínálta számára. Még az is becsületesebb, ha valaki nemet mond rá – mintha figyelembe sem veszi őt! Isten végtelen haragját bizonyosan azzal vívjuk ki, ha nem törődünk vele. Ővele, aki MINDENT megtett értünk. Jöjjetek, aki szomjúhozik! Jöjjetek, aki akarja az Élet vizét! Ingyen van. – A mi Urunk Jézus Krisztusnak kegyelme legyen mindnyáján tivéletek! Ámen.

ÓSZ: Ámós 9,11-15.

2012. december 23. – Negyedik Ádvent

II. Kor. 1,18-22: „Isten valamennyi ígérete őbenne lett igenné és őbenne lett ámenné az Isten dicsőségére miáltalunk.”

Isten igenlése számunkra Jézus. Benne igenel minket. Igent mond ránk. Elfogad és befogad. Isten igene a nemmel szemben áll. Elméletileg nemet is mondhattott volna ránk. Megbánhatta volna, mint Noé idejében, az ember teremtését, létrehívását. De nem ránk tekintett... csupán. Az Igen-Jézusra nézett.

Vajon milyen ráhatással vagyunk mi Isten terveire? Mindentől függetlenül megvalósítja, amit eltervezett – vagy közbejöhöt valami?

Mi, emberek komolyan befolyásolhatók vagyunk. Ha jól fogadnak bennünket, az fellelkesít, s ha csak ímmel-ámmal, akkor lelombozódunk. A mi igenünk könnyen lesz talánná, ha talánnal találkozik.

A Fiú igent mondott az Atya tervére – és Ő erre tekintve mond ránk is igent. Annak ellenére, hogy ugyanúgy szomorítjuk bizonyára, mint Noé idejében...

ÓSZ: Ésaías 11,10-13.

2012. december 24.

Ésaías 9,1-6: „Mert egy gyermek születik nekünk, fiú adatik nekünk, és az uralom az ő vállán leszen, és hívják nevét: csodálatosnak, tanácsosnak, erős Istennek, örökkévalóság atyjának, békeesség fejedelmének!”

Mindent fölülír Isten szent Fiának földre érkezése! Nincs öröm, mely ennél nagyobb. Nincs felszabadítóbb ünnep. Isten szeret minket – ezt hozza nekünk Jézus. «Nem lesz mindig sötétség ott, ahol most szorongatás van.» Van remény. Van kilátás. Van cél és

értelem. Elmúlik minden sötét gondolatunk, félelmünk, aggodalmunk. Nem kell rosszat, bajt okozunk egymásnak. Megbocsáthatunk, indokolatlanul szerethetünk. Megüresíthetjük magunkat, átadhatjuk magunkat az önfelelt tiszta örömmek. Isten békéjét beengedhetjük szívünkbe. Olyanok lehetünk, mint a gyermekek – és mint a Gyerme, aki Istentől jött. A miénk ő. S mi az övéi. Nekünk született.

ÚSZ: János 3,16-21.

2012. december 25.

I. János 3,1-6: „Lássátok milyen nagy szeretetet adott nekünk az Atya, hogy Isten gyermekeinek neveznek, és azok is vagyunk!”

Kiről beszél Igénk? Azokról, akiket Isten gyermekeinek neveznek. Mitől volna ez? Mitől neveznek valakit valaki gyermekének? Attól, hogy tőle születik. Az övé. A madár fia a fióka, a róka fia a rókafi, Isten gyermeke, aki tőle született. Hogy így nevezzenek, valaminek látszani kell rajtunk. A madárnak és a rókának a fián látszik, kihez tartozik. És az Isten fián is! Mi azért vagyunk Istennek gyermekei, mert gyermekeivé fogad minket. Jézusban, az Egyszülöttben, a maszületettben. – Kicsit fordított sorrend áll nálunk. Először gyermekeivé fogad minket – és idővel, később látszik meg rajtunk, hogy Övéi vagyunk. Ideális esetben, egyre inkább látszik ez rajtunk. Isten gyermekeinek neveznek, mert Isten Gyermevét ma ünnepejük – és azok is vagyunk (idővel mi is egészen).

ÓSZ: Mikeás 5,1-4a

2012. december 26.

Jel. 7,9-12.(13-17.): „Íme egy nagy sokaság, amelyet senki meg nem számlálhatott, minden nemzetből, és a királyiszek előtt és a Bárány előtt álltak fehér ruhában.”

Életünk kiteljesedése, amikor majd a Bárány előtt állunk. Minden reménységünk beteljesedik. Minden nyomorúságunk megszűnik.

Szent, tiszta, igaz és teljes az az áldozat „mellyel romol a kárhozat”. Ez a Bárány teljes áldozata. A Karácsonyi Gyerme áldozata. Teljesen igaz és tiszta volt ő emberi formában – ezért van békénk afelől, hogy megállhatunk a Teremtő előtt. Ezért erősít minket mai Igénk: „megmosták ruháikat, és megfehérettették ruháikat a Bárány vérében” (14.v.). A Karácsonyi Isten Fia a Bárány, aki életét áldozta a halál, bűn és kárhozat eltörlésének oltárán: a Golgotán.

Mosd meg ruhádat, és állj be a nagy sokaságba, amelyet senki meg nem számlálhat. Szent ígérteit vedd: „a Bárány legelteti őket, és a vizeknek élő forrásaira viszi őket, és eltöröl Isten az ő szemeikről minden könnyet.” (17.v.)

ÓSZ: II. Krón.24,19-21.

2012. december 27.

János 21,20-24: „Ha akarom, hogy ő megmaradjon, amíg eljövök, mi közöd hozzá? Te kövess engem!”

Jézus közvetlen tanítványai kivételes helyzetben voltak. Láthatták és hallhatták őt személyesen. Tanúi voltak csodáinak, gyógyításainak. Lehetetlen, hogy ne tartsuk őket kivételezetteknek (ilyen értelemben egy kicsit érthetjük azokat, akik „szentként” tekintenek egy-egy apostolra.) – és szinte lehetetlen, hogy ezért ne ébredjen a többiekben valamilyen furcsa érzés. De lám, a „szentek” közt is irigység támad! S Jézus keményen letorkolja a Kősziklát.

Egész emberi életünk folyamatos küzdelem a lehúzó erők ellen. Ugyanolyan, mint a „kisebbségi létünk”. Magyarságunk megőrzéséért is szünet nélkül küzdenünk kell. Az idegen közeg folyamatosan beolvasztani törekedik minket. – Ugyanígy az Istentől idegen közeg ezt teszi. Magához akar hasonítani minket. Apostolokat, „szenteket” éppúgy, mint engem „kevésbé szentet”. Ember küzdj, és bízva bízzál: Kövess engem! – szól Mesterünk.

ÓSZ: Ésaías 64,8

2012. december 28.

Máté 2,13-18: „Heródes halálra fogja keresni a gyermeket.”

Ha ezt tették Mesterünkkel – akkor vajon mit várhatunk? Ha erre képes volt az ember, a tökéletes Szeretettel szemben – amit Jézus életéből ismerünk – , akkor mire vagyunk képesek emberek egymás ellen, akik enyhén szólva nem vagyunk tökéletes szeretettel egymás iránt? Mit kapunk erre a nem-tökéletesre válaszul, amit mi nyújtunk? Más: ne okoljuk Istent saját gonoszságunkért. Heródes mit tett? Miért?

Isten a legnagyobb kockázatot vállalta a teremtésben azzal, hogy az embernek *szabad akaratot* hagyott. Azonban, teljesen világos az is, hogy csak így lehet teljes a kapcsolatunk Vele, s csak így nyeri el szent akarata a célját és értelmét.

Heródes félt, azért ölt. A gyűlölet félelemből van! Ezért kell gyógyítsunk Jézus teljes szeretetével minden embert: ne félj, mert Isten szeret!

ÓSZ: Jeremiás 31,15-17.

2012. december 29.

I. János 4,11-16a: „Szeretteim, ha így szeretett minket Isten, nekünk is szeretnünk kell egymást.”

Így? Hogyan is? – Úgy, hogy egyszülött Fiát adta a Golgotára, hogy aki hisz benne, annak örök élete legyen. Jézus nem magáért cselekedett, élt, hanem értünk. Az emberért. Mindent értünk tett. Azért, hogy magunkra találjunk. Hogy felébredjünk. Ráébredjünk arra, hogy milyenek vagyunk. Nem rosszból! Nem le-törni akar minket Urunk, amikor ráébredt magunkra.

– Hanem egyből megoldást is ad!

Megmutatja az utat, amelyen járnunk lehet. Ő maga válik Úttá számunkra. – Látod, elégedetlen kell legyél magaddal – de van kiút. A szeretetével ő átalakít, fejleszt, növel minket. Erőt ad, képessé tesz.

Az ember számára adott lehetőség: megismerni és elhinni Isten szeretetét. Teljességgel megismerhetetlen és hihetetlen – s mégis a miénk!

ÓSZ: Ésaías 46,3-4.9-10.

2012. december 30.

I. János 2,21-25: „Nem azért írtam nektek, mivel nem ismeritek az igazságot, hanem mivel ismeritek azt.”

Az Igazság az ember örök kérdése. Mi igaz, s mi nem. Igaz-e az, amit magam körül látok és tapasztalok, vagy ez a hazugság? Igaz-e, amit emberektől kapok, vagy hazugság?

Milyen módja van annak, hogy valóságosan és végérvényesen meggyőződjek igazságról és hazugságról? – Érzékszerveim is becsaphatnak, logikám, észszerűségem is csődöt mondhat. Az egész világban, magam körül, és magamban sem találok egy biztos pontot, amelyre állva „sarkából kimozdíthatom az egész világot”. Isten megadja ezt a biztos pontot, amely felülről nézve pont, és igazából tengely. Tengely, mely összeköt Istent és embert. Jézus a Krisztus.

ÓSZ: Ésaías 49,13-16.

2012. december 31.

II. Mózes 13,20-22: „Az Úr pedig ment vala előttük.”

Lezárjuk az esztendőt. Visszatekintünk a megtett útra. Számot vetünk. Istennel indultunk – s most Ővele zárunk egy időszakot életünkben. Néha sikerült szeretnünk őt. Néha sikerült befogadni szeretetét. Néha sikerült továbbadni az embereknek szeretetét. – És sokszor nem. Igen gyenge lábon áll számadásunk. Sokkal többel tartozunk, mint amennyit kaptunk.

S Ő? – Ő biztos pontként van jelen. Ő örök és változatlan. Szeretetét mérhetetlen mennyiségében ontja ránk szüntelen. Végtelen erőforrásként adja nekünk világosságát. – Ezt látjuk, amikor hátratekintünk megtett útra. Urunk fáradhatatlanul rója előttünk az utat. Megy világító oszlopul, felhőoszlopul előttünk – hogy éjjel és nappal mehessünk.

Az útnak számunkra még nincs vége. Meg kell állni olykor, megpihenni, felüdülni, feltöltekezni. Számadást vetni, nyereségeinkkel és veszteségeinkkel elszámolni. És tovább! Az Úr megy előttünk, hogy ha-zaérkezzünk.

ÚSZ: Lukács 12,35-40.

HÁLAADÓ ISTENTISZTELET SZENTTAMÁSON

A lélekszámban kicsi, de ugyanakkor nagyon lelkes szenttamási szórványgyülekezet életében, jelentős esemény volt a 2012. október 21-én megtartott ünnepi hálaadó istentisztelet. Az ünnepségre azért került sor, mert hosszú idő után sikerült felújítani az 1995-ben vásárolt gyülekezeti ház belterét. Az ünnepi istentisztelet kezdetén Orosz Attila bácskai esperes, beszolgáló lelkipásztor köszöntötte az egybegyűlteket, majd ezt követően dr. Csete Szemesi István püspök úr hirdetett igét a 122. zsoltár 1. verse alapján. Az ünnepi istentiszteleten jelen volt még Hallgató Imre főgondnok úr is, és a szomszédos Bácsfeketehegyről is érkeztek vendégek. Az ünnepség szeretetvendégséggel zárult.

Orosz Attila

ÚJ SZÍVVEL RÉGI ÉNEKET ZENGENI

Hetedik alkalommal adtak egymásnak találkát a Bánság reformátusságának kórusai. Öt esztendő múlásával kanyarodva vissza október hó harmadik szombatján a Béga parti kisváros Kis-Hídjának tövében emelkedő templomban. Mely „*épült I. Ferencz József apostoli király és Nagybecskerek kv.r.t. város által kegyesen adományozott telken, az uralkodó, a magyar nemzet, a külföldi hitrokonok és a nagybecskereki hívek*

együttes áldozatkészségéből. 1889 és 1891 között Szalay József lelkészsége és Vécsey István huszonöt éves főgondnoksága alatt, Zaboreszky Ferenc tervei alapján és Vaskovich Antal irányításával”. Imígyen szólnak a külső falakba (bele)ágyazott, aranybetűs szövegű vörösmárvány táblák. Fenn hirdetve, hogy a Gondviselésnek hála!, él még református hitébe és magyar anyanyelvébe kapaszkodó nemzet(rész) is e hazán! Él, és bár idősödik és porlik egyre a gyülekezet,

erejéből nemcsak a látható, de a belső, lelki templom felújítására is futja, csengő énekközzel is átszöve mindezt.

A házigazdák, vagyis a Nagybecskerek Református Egyházközség nevében az egybegyűlteket **Kiss Nándor** tiszteletes úr köszöntötte, majd a kórustalálkozó eszmei atyja, **Marton Károly** magyarittabéi esperes úr méltatta alkalmi igeszakasszal (Péld. 6,6) az alkalomra buzgón készülődők igyekezetét. A nyitóáhitat gondolatait **Gyenge Károly** torontálvásárhelyi tiszteletes úr hozta. Felvezető énekként a LXXXVIII zsoltárt, útmutató igeszakasz pedig a Zsoltárok könyvének 96. fejezetét választva. Üzenvén, énekeljünk új éneket az Úrnak, és társuljon új szív a régi szavakhoz. Hogy Isten hárfáiként egymás sebzett lelkét is gyógyítani tudjuk. Örömben és ínségben egyaránt készségesen összefogódzkodva.

Az elhangzottakat mintegy igazolva felvezetőként **Molnár Éva**, a *zrenjanini* reformátusok és **Goda Andrej**, a *petrovgrádi* szlovák evangélikus egyházközségének kántorai adtak elő közösen egypár zeneszámot. A hertelendyfalvi énekkar és a torontálvásárhelyi Dalárda szogálatát követően a verseci szórványreformátusság háromfős küldöttsége lépett ki középre. Az ún. tettekre váltott szavak *sorozatában* a beiktatott szünet után előbb **Kovács Lilla** hárfajátéka keresett utat a befogadói közösség felé, majd a magyarittabéiak és a házigazdák kórusa

zengett fel. Soraik közé iktatva a visszatérő kedves vendégként érkező, immáron tízéves bácskossuthfalvi id. Kovács Gyula egyházi kórust. Buzdult a szív szeretetre, hálára és repült csak egyre felfelé a lélek. Mint a rónák nyár tüzeben ringó délibáb, ott, ama zúgó négy folyó mentében. Minden félreértést elkerülendő, úgymond járat közben jóváhagyott kérések nyomán tolmácsolt akkordok voltak ezek immár... A találkozó záróáhitatát **Marton Ilona** magyarittabéi tiszteletes asszony vállalta. Háborgó belső kételyeink lecsillapítására, továbbá a bűnnel beszenyezett emberi gyarlóságaink levetkezésére buzdító gondolatait Dávid király 139. „*A karmesternek*” címezett zsoltárának intelmeire építve.

Így aztán nem csoda, hogy a Petőfi Magyar Művelődési Egyesület székházába végül szellemi táplálékkal bőségesen feltarisznyázva vonult át az egybegyűltekből származó csapat. Egy ízletes délebbel egybekötött fértályórányi utótársalgásra. Amelyben végsősoron nemcsak **Varga Anna** nyugalmazott tanárnő rímekbe foglalt pedagógusi intelmei kaptak még helyet, de a hertelendyfalvi testvérek tiszteletére a *Székely himnusz* is felcsendült. Voltaképpen a 2013. évi, Magyarittabére tervezett vizontlátásban is reménykedve. Persze, amennyiben a legrejtettebb gondolatainkat is ismerő Úrnak is eképpen lészen akarátja!

Írta és fényképezte: Martinek Imre

Hitből, kegyelemből

Országszerte rendezvényekkel, koszorúzással, emlékműavatásokkal emlékeztek november első vasárnapján Magyarországon arra, hogy 56 éve, 1956. november 4-én indult meg a szovjet hadsereg inváziója, amely eltiporta a magyar nép forradalmát és szabadságharcát. A mártírok előtti néma főhajtás napján a Gondviselés megtartó és az ínségből kiszabadító erejében bízókódó hódmezővásárhelyi kálvinisták ünnepelni is tudtak. Konkrétan a befogadó város Ótemplom Református Egyházközség alapításának 300. esztendejét. Testvéri meghívásra az alkalmon a Torontálvásárhelyi Református Egyházközség védnökletével egy nyolctagú debellácsi küldöttség is részt vett. Továbbépítve ezáltal is az új, Isten kegyelméből megtartó pillérekre bizton támaszkodó testvérvárosi- és gyülekezeti kezdeményezést.

Írta és fényképezte: Martinek Imre

Napsugaras Ősz

Kissé megkésve, de annál nagyobb szeretettel köszöntötték nagymamáikat a torontálvásárhelyi ÖRLÁNGÉN református játszóház növendékei. A Napsugaras Ősz apropóján készült közösségépítő eseményre november hó második hétvégéjén került sor. A versekkel és dalokkal átszőtt alkalmi műsort a játszóház tizenhat főt számláló nagycsoportosai készítették, Kiss Krisztina hertelendyfalvi óvónő koordinálásával.

Írta és fényképezte:

Martinek Imre

125 éves jubileumi hálaadó istentisztelet Négyfaluban - Erdélyben

A Négyfalusi Református Egyházközség ünnepi hálaadó istentiszteletre hívta meg testvérgyülekezeit – közöttük a pacséri gyülekezetet is. Együtt adtuk hálát a Négyfalusi gyülekezet 125 éves múltjáért, valamint a felújított templomukért. 16 éve már, hogy a pacséri gyülekezet a négyfalusi gyülekezettel felvette a testvér-gyülekezeti kapcsolatot. A Kisújszállási Református Egyházközség volt az „összekötő kapocs” – hiszen ők már évek óta tartották a kapcsolatot. Náluk – Kisújszálláson volt egy ünnepség, ahol együtt voltunk s akkor jött a javaslat, hogy bővüljön ez az ismeretség.

A nagy távolság miatt ritkán szoktunk találkozni, de mégis megértjük egymást, mert hasonlóak a nehézségeink. Többen tartják a kapcsolatot egymással – s imádságban is hordozzuk egymást.

Az ünnepi istentiszteleten Szilágyi Gábor kisújszállási lelkipásztor hirdette Isten ígéjének üzenetét, melyben hangsúlyozta, hogy mennyire fontos, hogy Isten szava – szent ígéje legyen útmutatónk. Ez vezette és erősítette elődeinkben is a hitet, a reményt, s tanította őket szeretni Istent és egymást is. Ez által szól a mi Urunk ma is minden emberhez.

Az ünnepi köszöntések után emléktábla és énektábla avatásra került sor. Ezt követően szeretetvendégség keretében nyílt lehetőség a kötetlen beszélgetésekre, ismerkedésekre.

A következő nap megtekinthettük a környék nevezetességeit. Ellátogattunk Kézdivásárhelyre, ahol megtekintettük a város központját, s nevezetességeit. Ez a hely az 1848-49-es szabadságharc idején a székelyek védelmi központja volt. Itt öntötte ágyút Gábor Áron, akinek a szobra a főtéren áll 1971 óta. Láthattuk Kratochwill Károly szobrát is, aki az első világháború végén az egyetlen szervezett katonai székely ellenállást szervezte meg az előrenyomuló román haderővel szemben, akik magukat „rendfenntartóknak” tartották.

Ezt követően utunk Nyerges-tetőre vezetett, mely leginkább az 1848-1849-es forradalom és szabadságharc egyik utolsó székelyföldi színhelyeként ismert. Itt látható emlékmű, melyet 1990. óta minden évben március 15-én megkoszorúznak. De az emlékművel átellenben, az erdő szélén elhelyezkedő területre, tömegsírba hantolták el az ütközet áldozatait, akiknek emlékét többek között sok kisebb-na-

gyobb fa- és vaskereszt, valamint számtalan kopjafa őrzi.

A nap végére, mielőtt újra visszatértünk volna Négyfaluba – ahol ismét együtt lehettünk a gyülekezet presbitériumával – megtekinthettük Brassót esti kivilágításban.

Megköszöntük Márk László Gyula lelkipásztornak s az egész gyülekezetnek a szeretet-teljes fogadást. Szép emlékként, szívünkben-lelkünkben

gazdagodva, hálaival a gyülekezeti tagok vendég-szeretetéért - tértünk haza otthonainkba.

Hazafelé, egy kis kitérőt tettünk és egy rövid látogatás erejéig Vajda-Hunyad várát is megtekinthettük, ugyanis sok pacséri kiránduló még nem volt ebben a nevezetes várban.

Isten áldjon és őrizzen továbbra is mindannyiunkat!

Csányi Erzsébet lelkipásztor

Füle Lajos

A MEGBOCSÁTÓ KEGYELEM

*A megbocsátó kegyelem
 advent-időn ismét élénk jön.
 Kinek a Csillag megjelent,
 irtózik az ítélkezéstől.
 Tudja - miközben szenved -:
 megbűnhődik végül a gazság,
 de ISTEN ítéletei
 az értelmünket meghaladják.*

**Urunktól megáldott,
 szeretetben,
 örömeiben és
 békességben
 gazdag ünnepeket
 kívánunk
 minden
 kedves Olvasónak!**

Túrmezei Erzsébet:

VALAHA ÉS MOST

*Valamikor régen
nem volt még karácsony.
Gyertya nem világolt
kicsi fenyőfákon.*

*Földre leszálltáról
Isten szerelmének
nem zengett ujjongva
szép angyali ének.*

*Hány kisgyerek élt itt,
ezen a világon,
amikor még nem volt
gyönyörű karácsony.*

*Szegények! Milyen más
minekünk most élni,
karácsonyestéről
suttogva beszélni.*

*Napokat számlálva
eljöttére várni,
tenger boldogságát
a szívünkbe zárni.*

*Most már van karácsony!
Földre szállt az élet.
Isten fia, Jézus,
kicsi gyermekké lett.*

*Boldogság, üdvösség
az Ő földrejötte.
Vágyódó szívünket
tárjuk ki előtte!*

Túrmezei Erzsébet:

JÖN A MEGVÁLTÓ!

*Jön a Megváltó,
meleggel, fénnel
tölti be házunk!
Csak jól vigyázzunk,
hogy észrevétlen
el ne haladjon,
s itt ne maradjunk
mi a sötétben!*

*Szép karácsonyfa
nem elég nékem.
Nem elég semmi.
Jön a Megváltó:
Őt magát vágyom
szívembe venni.
Olyan lesz akkor,
mintha minden nap
karácsony lenne!*

*Puha jászolként
vár a szívem rád:
Végy, Uram Jézus
lakozást benne!*

JÓHISZEMŰ LEVÉL AZ ÚJVIDÉKI PRESBITEREKNEK

Kedves Testvéreim!
Az Országos Egyház megbízásából vagyok az Újvidéki egyházközség jogi képviselője és ebben a minőségben fordulok Önökhöz a következők miatt:

Az Újvidéki egyházközség, a többi egyházközséggel egyetemben, alkotja az Országos Egyházat, annak részét képezi és semmi módon abból ki nem válhat. Elődeink munkája, szorgalma, adakozása hozta létre az egyházközségek vagyonát melyet, ha gyarapítani nem is tud, annak kötelessége azt megvívni az utánuk következő generációk számára. Az egyházközségek kormányzó szervei a lelkész, a presbitérium és a presbiteri közgyűlés kiemelt feladata ez, amit Egyházunk Alkotmánya és szabályrendeletei látnak elő. Az egyházközség vagyonával zsinati határozat nélkül nem lehet rendelkezni.

Az Újvidéki egyházközség vagyona mégis el lett herdálva, a menesztett pap részéről úgy kezelve mintha apai öröksége lenne természetesen csupán egy közönséges okból kifolyólag, így könnyen és zavartalanul tudott halászni a zavarosban. Ez az Önök mulasztása, de az Országos Egyházé is. Mentségünkre legyen mondván a bizalom iránta, hiszen senki fel sem mertte volna tételezni, hogy a saját érdekeit tartja szem előtt az egyház kárára. Pedig a viselkedése, munkája addigra már megmutatkozott és semmi jóra nem utalt. Ugyanis, az Országos Egyháztól 1998. november 17-ig, Botos Elemér, a Vindex szeretetszolgálat elnökekének, 15.000,- DEM összeget kölcsönzött az újvidéki imaterem építkezésére, majd 2001. júliusában, az imaterem adaptálására kapott 16.344,- DEM a mai napig nem tudott elszámolni. Baksa Zoltán akkor adta be a lemondását és sok presbiter azóta sem tette be a lábát az egyház udvarába, mert nem akart azonosulni és részese lenni ennek a tevékenységnek. Akkor és azóta tart az Újvidéki egyházközség lemorzsolódása és tönkretétele. Mint az Országos egyház jegyzője és püspök helyettese annak tudta és beleegyezése nélkül felvett a banki számláról 7.000,- DEM. Ezt az egyházi pénzt sem adta soha vissza. Az egyháztagoktól kölcsönvett pénzeket, így néhai dr. Patai Aranka gyógyszerésztől a 10.000,-DEM vagy Berényi Évától a 6.000,-EUR-t a mai napig nem rendezte. És ezeket a bűncselekményeket elnézte neki az Országos egyház és az Újvidéki egyházközség is, jó

keresztyén módjára megbocsátotta, abban a reményben, hogy ez volt az utolsó. Ennek tudatában gondolt egyet, hogy az építkezés lebonyolításával ő is jól járjon, olyan dolgokba keveredett amelyek komoly következményeket vonnak magunk után. Itt sem tudott elszámolni és tiszta vizet önteni a pohárba. Valótlan tényeket közölt az Országos Egyház vezetőinek és Önöknek is, szám szerint nem több mint öt presbiternek hogy az Egyház része az építkezésből 15 %, majd mikor meg lett szorítva még 10 %, amit szóban alkudott ki, de ezt a határidő többszörös megszegésével sem tudta a vállalkozóval elintézni. Végül az sült ki, hogy az Újvidéki egyházközség az egészről a neki járó cca 450 m² helyett (tetőtér, első emelet, földszint és garázs részből) kap egy cca. 75 m² lakást az első emeleten. Az Újvidéki egyházközséget ért kár ily módon 700.000 és 1.000.000.-EUR között van, ami a bírósági eljárás folyamán lesz pontosan megállapítva. Közben tudomásunk szerint az említett új lakást is jogtalanul eladta 60.000.-EUR-ért egy horvátországi menekült belügyesnek, aki előbb benne lakott, mint bérlő és így az egyház pénzét ismét ő tette zsebre. Ezt különben meg is kérdezhetik, mert az állítólagos vevő még most is ott él a lakásban.

Ekkor ötli ki a különféle számarágokat a szakadást az Országos egyházból, majd az Újvidéki egyházközség esperesi rangra emelését, (nem mulasztva el önmagát is esperesnek kinevezni, így történelmi személynek képzelve magát, aki a megmentő nimbuszával tündököl), szektákkal és úgyszintén elcsapott magyarországi papokkal való társulást. A bírósági ügyeket ahogy tudja úgy húzza s teszi ezt egyetlen egy okból – gondolván majd csak valahogy megússza ezt a slamasztikát is, valahogyan kibújik a felelősség alól, mint már eddig számtalanszor. Ebből bizonyosan nem. Egyszer, és nem is olyan sokára az ügyeinek vége lesz.

Az Újvidéki egyházközség állapota siralmas és katasztrófális. A több mint 2.200-as lélekszámból elenyésző azoké, akik még templomba járnak, leggyakrabban még húszan sem, Önöket is beleszámítva. Nincs utánpótlás, a gyerekekkel Furman Mária néni kívül senki sem foglalkozik. Teljes az erkölcsi és az anyagi romlás. Soroljam még, volna mit.

S Önök Uraim, ennek az elcsapott lelkésznek asszisztálnak különféle aláírásaikkal, amit ő természetesen

tesen ki is használ és hivatkozik is rájuk valótlan állításai közben. Az Országos egyház minden erejével, módjával és lehetőségével, rendületlen hittel és Isten oltalmában bízva, meg fogja védeni az Újvidéki egyházközség vagyont, nem engedve azt közönséges alpári személyek előre kifundált, eltervelt prédájának. Ezért, a legjobb hiszemben figyelmeztetni szeretném Önöket, hogy az aláírásuk különféle papírokon, amivel Botos Elemért és annak kétes fondorlatait támogatják (hiszem a megfelelő tájékozottság hiányában), nagyon komoly következményekkel járnak és járhatnak. Az Országos egyház a keletkezett kárt meg fogja fizettetni és ha kell Önök, mint aláírók a személyes vagyonukkal is felelni fognak. A végelszámolás még nem érkezett el. Ezután jön el, de el fog jönni. Higgyék el nekem. Ne engedjék meg, hogy elússzon egész életük munkája.

Itt emlékeztetem Önöket, hogy Országos Egyházunk számviteléről és vagyonkezeléséről szóló Szabályrendelete értelmében, mindazok az egyének és szervek, akikre és amelyekre, úgy a számvitel, mint a vagyonkezelés tekintetében a Szabályrendelet szerinti eljárás kötelező, személy szerint és együttesen felelősek azokért a károkért, amelyeket a Szabályrendelet előírásaival ellenkező eljárásukkal okoztak és a károkat megtéríteni kötelesek. Gondolják jól át.

Ide tartozik és most mondom, hogy az újvidéki Felső ügyészség több komoly bűncselekmény alapos gyanújának elkövetése miatt vizsgálati eljárást indított az újvidéki Felső bíróságnál Botos ellen. Gondolom erről hallgat, mint sok minden másról amit Önökkel kellett volna legelőbb megtárgyalni.

Végezetül mellékelem a Vallásügyi minisztérium ez évi április 30-i leiratát amelyből világosan

és egyértelműen kiderül az, hogy csak az Országos egyház a legitim, a bejegyzett és az állam részéről elismert Egyház dr. Csete Szemesi István püspök úrral és, hogy a menesztett pap, ahogy ők fogalmazzak „illetéktelen személy” által elküldött 2011. december 26-i jegyzőkönyv az Újvidéki egyházközség állítólagos esperesi rangra való emeléséről semmit nem jelent, bejegyzésre még véletlenül sem kerülhet.

Azt tanácsolom Önöknek, hogy reformátusok lévén legyenek hűek és méltóak az elődökhöz, azok szellemiségéhez, álljanak ki az igaz mellett a rossz ellenében, írásban határolódjanak el Botostól, melyben megvonják tőle a felhatalmazást az Újvidéki egyházközség képviselőjére, annak minden ingó és ingatlan vagyonával kapcsolatos munkájától és tevékenységétől, mindennemű pecsét és bélyegző használatától, a bíróságon való részvétel lehetőségétől és minden másától, ami az egyházközséggel kapcsolatos, valamint nyilvánítsák semmisnek az Újvidéki egyházközség szakadását az Országos egyháztól, annak esperesi rangra való emelését és a meghirdetett jogtalan zsinatát e hónap végén. Természetesen jogi kérdésekben szívesen és bármikor állok rendelkezésükre.

Kihasnálva az alkalmat az Országos egyház nevében nagy szeretettel meghívom Önöket és Önökön keresztül minden érdekelt újvidéki, pirosi, budiszavai és kátyi egyháztagot a Zsinatra, mely ez év november 10-én (szombaton) 9 órakor kezdődik Feketicsen ünnepi Istentisztelettel. Életükre és munkásságukra Isten áldását kérem.

Újvidék, 2012. október 16-án

Tisztelettel,
Erdős Ilona, ügyvéd

Hogyan tovább?

Az újvidéki gyülekezetünkben felgyülemlett problémákról beszélgettünk az Apáczai Diákotthonban

A hitattal kezdődött újvidéki gyülekezetünk tájékoztató jellegű összejövetele 2012 november 3-án, 10 órakor Újvidéken, az Apáczai Diákotthonban. Mintegy harminc keresztyén testvérünkkel együtt jelen volt még Orosz Attila bácskai esperes, Hallgató Imre országos egyházunk főgondnoka, dr. Kákonyi József bácskai

egyházmegyénk gondnoka, Molnár András ügyész, Gyenge Szilfka Tilda torontálvásárhelyi (debelyacsai) és Halász Dániel maradéki lelkipásztor. Orosz Attila esperesünk a reformáció 495. évfordulója, a reformáció ünnepének, október 31-ének forrásüzenetéről, az evangélium-, az igehirdetés jelentőségéről beszélt napjainkban. Az újvidéki gyülekezetben történteken

átszűrve külön jelentősége van mindannak, amit az igazságról, a félelem romboló hatásáról mondott. Az igazhitű keresztyén emberek ne féljenek kimondani az igazságot, merjék vállalni a szembenézést mindazzal, ami az elmúlt években történt.

Hogyan tovább ebben az áldatlan helyzetben, amelyet szinte minden keresztyén testvérünk másként értelmez Újvidéken? Sokan a gyülekezeti tagok félrevezetéséről, mások szakadásról beszélnek, amelyet Botos Elemér, az igehirdetéstől, a palásttól megfosztott református pap idézett elő. Orosz Attila aláhúzta: Nincs ugyan egyházszakadás Újvidéken, mégis nehéz feladat lesz újraszervezni a gyülekezeti életet. A nehéz helyzet megoldását részben segíteni fogja a Botos Elemér ellen folytatott peres ügyek lezárása, amely vélhetően a végéhez közeledik.

Az újvidéki gyülekezet ingatlanának, vagyonának kezelése kapcsán Országos Egyházunk is követett el hibát, mutatott rá Molnár András ügyész (a vonatkozó beszámolók olvashatók honlapunkon, de megjelentek Évkönyvünkben és a Református Életben is). A legújabb bírósági végzés megtévesztő, az új bírónő (eddig néhány bíró cserélődött az ügyben) semmisnek nyilvánította Országos Egyházunkat... Erre a fellebbezést időben átadta egyházunk, a szükséges dokumentációval, minisztériumi bejegyzéssel együtt. Az ügy jogi lezárása Molnár András szerint novemberben befejeződik, és ha másként nem lesz lehetséges, legkésőbb tavaszra megtörténik a kilakoltatás.

Lelkipásztorhoz nem méltó dolgokat művelt Botos Elemér, mutatott rá Hallgató Imre és dr. Kákonyi József. Az újvidéki gyülekezetet évekkorábban kellett volna összehívni, és idejekorán, még az építkezések előtt tájékoztatni. Most sokkal összetettebb helyzetből kell visszaszerezni jogi, peres eljárás útján egyházunk vagyonát Újvidéken.

A protestáns teológia (az Ady Endre utcában van az épülete) megalapításának körülményeiről Nagy Margit többek között megkérdezte, hogy az ingatlan kinek a tulajdonában van? Tud-e róla az Országos Egyházunk, hogy Botos Elemér a református egyház nevében pályázott és kapott is pénzt az építkezésre?

Megjegyzése, kérdése, bírálata volt dr. Franyó Zsuzsának. Pontosításként megjegyezte, hogy Botos Elemért megfoszthatják az igehirdetés lehetőségétől, kivetkőztethetik reverendájából, de nem vehetik el a diplomáját. A büntetésétől eltekintve, Botos három éve végzi továbbra is a szolgálatot Újvidéken, attól függetlenül, hogy alig vannak néhányan az istentiszteleteken. Meggyőződése szerint ki kell

mondani nyilvánosan, hogy Botos Elemér vétett, de mindazt, amit tett nem tudta volna egyedül véghezvinni. Az ügyet Csete-Szemesi István püspöknek és azoknak a tisztségviselőknek kell lezárniuk, akik tudtak a dolgok menetéről.

Kapott-e az egyházunk 2001-ben az amerikai reformátusoktól, protestánsokról adományt, kérdezte Tóth Bátor Erzsébet. Beszámolt a belvárosi templomunkban tartott reformáció emléknapi műsorról (október 31-én), amelyen részt vettek a szlovák evangélikus, a görög katolikus egyház, a Mária Rádió, Protestáns Teológia lelkészei, tanárai, valamint a Császár Bíró lelkész házaspár (akik ellen peres eljárás folyik Magyarországon az Arany Alkony idősoththonok ügyében). A vendégeket és gyülekezetünk néhány tagját kész tények elé állította Botos Elemér, mert a közös ima, a Miatyánk és az áldás előtt megtartotta az újonnan alakult protestáns egyházának a zsinatát. Kimondva, hogy „megnyerte a pert, miszerint az Országos Egyházunk nem létezik bácsfeketehegyi székhellyel, noha ott is tartanak ún. zsinatott 10.-én...” A felterjesztéseivel kapcsolatban Botossal együtt négyen szavaztak! Kérdés, hogy mindez hogyan lesz jegyzőkönyvezve? Az ünnepi megemlékezésen érezni lehetett a feszültséget. Gyülekezetünk néhány tagja meg is jegyezte a templomból kijövet, hogy milyen ünnepi istentisztelet az, amelyen még a 90. zsolnárt vagy a Nemzeti Imánkat sem lehet elénekelni? Javasolta, hogy lehetővé kell tenni, hogy a templomunkba bemehessünk, már most is, mialatt a per folyamatban van, mert a templomunk a gyülekezetünké, és nem Botos Elemér tulajdona, aki tetteivel elárulta az egyházunkat.

Mi alapján adhatja el bárki az egyházunk vagyonát, kérdezte Gyenge Szilfka Tilda. Pirosi lévén, bár jelenleg férjével, Gyenge Károly lelkipásztorral Torontálvásárhelyen szolgál, mégis azt kéri, rendezzék Piroson a gyülekezeti életet, addig, amíg nem késő. Évekkorábban, mialatt Maradékon szolgáltak, úgy tervezték, hogy Piroson telepednek le, azért is renoválták a családi házukat. Kérdésére válaszolva Hallgató Imre kihangsúlyozta, hogy az egyházunk telkén épült új ingatlan építészeti engedélye rendben van, beruházóként az újvidéki gyülekezet van megjelölve. A pénz forrása azonban ismeretlen egyházunk előtt.

Az egyházi élet leépítése Botos Elemér megérkezésével kezdődik 1988-ban, mutatott rá Erdős Pál, aki akkor presbiter volt. Nem egyszer figyelmeztették a püspököt, hogy Botos megbízhatatlan, hogy a presbiterek tudta nélkül

cselekszik, hogy hamisít... Noha az Országos Egyház sokszor átsiklott a tények felett, mégis meg van győződve, hogy a nagyobb bajt még meg lehet akadályozni, és megmarad a templomunk és a parókiánk.

Visszaélt Botos Elemér a meghívással, kezdte személyes vallomását Béres Fényszárosi Irénke. Férjével, a 2008-ban elhunyt Béres Károllyal aláírást gyűjtöttek a lelkész házaspár: Botos Elemér és Andrea meghívásáért. Hamarosan be kellett látniuk: tévedtek. A Botos-házaspár anyagiakban és lelkiekben tönkretette a gyülekezetet. Jelenleg gyalázatosan néz ki a parókiánk. A minap hivatalosan kereste fel Botosékat, ekkor értesült róla, hogy egy lelkészünk Elemérnél járt megérdeklődni, mibe kerülne abba hagyni a pereskedést, mire azt a választ kapta, hogy nem kívánja abba hagyni, hanem miután nyernek százezer eurós kártérítést kérnek az Országos Egyháztól. Amennyiben a kártérítés kifizetésére kerül sor, Elemér szerint még két gyülekezetünk kiválna, hogy ne kelljen fizetniük. Béres asszony a továbbiakban javasolta, hogy az ügy lezárásáig legalább közös énekórákat tarthassunk templomunkban, a Darányi-telepen.

Az új püspök megválasztásának kivárását javasolta Baksa Zoltán, majd ezt követően haladéktalanul össze kell hívni a gyülekezeti konferenciát Újvidéken, a belvárosi templomunkban. Az új püspöknek elég erősnek kell lennie, hogy ezt véghezvigye. Ez az összejövetel késik tíz évet, és a mostani püspök úrnak kellett volna összehívnia a templomunkban. Talán így lehetett volna elejét venni a nagy csalásnak. Sérelemzte továbbá, hogy a Botos Elemér ellen akkoriban indított fegyelmi eljárást anélkül bonyolították le Országos Egyházunkban, hogy őt (mármint Baksa Zoltánt) meg sem hallgatták. Emlékeztetett arra, hogy akkor mondott le Józsa László, egyházunk ügyésze, és Botos Elemér pedig tovább folytathatta tevékenységét, amelynek súlyos következményeit újvidéki gyülekezetünk, Országos

Egyházunk egyaránt viseli.

Hova menjenek az újvidéki reformátusok istentiszteletre, ki fogja őket keresztelni, esketni és eltemetni, kérdezte Molnár Róbert gyülekezetünk fiatal tagja.

Két esemény is volt az elmúlt héten, amely csak fokozta az újvidéki gyülekezettel kapcsolatos kérdéseket. Botos Elemér, a Darányi-telepen, a Petőfi Sándor MMK-ban, a Társalgón a reformáció emléknapja kapcsán az újvidéki gyülekezetéről beszélt (október 30.). Köztisztelőben álló testvérünk, Kovács József tájékoztatta a szerény létszámú jelenlévőket, hogy Matuska Márton és Botos Elemér támogatásával aláírást kezdett gyűjteni (személyi számmal, lakcímmel) egy emléktábla állítására arra a modern épülettömbre, amely, az egykori Református Olvasókör épületének helyén épült Újvidéken. Mi a helyzet az egyházunk vagyonának visszaszámoltatásával, kérdezte Stanyó Tóth Gizella. Az Országos Egyházzal, a többi gyülekezetünkről vannak adatok Molnár András szerint, de nem tudni mi a helyzet az újvidéki gyülekezetben. Megígérte, hogy utánanéző.

Összegezve az elhangzottakat, a jelenlevők elfogadták Orosz Attila esperesünk javaslatát, hogy az új püspökkel együtt tartsák majd meg a konferenciát belvárosi templomunkban, amellyel elkezdődik a gyülekezeti élet újraszervezése Újvidéken. Gyülekezeti tagjainkat addig is szívesen látják Maradékon, Feketicsen és más vajdasági gyülekezeteinkben. Az egyházi szertartásokat is megszervezzük a lelkészeinkkel egyeztetve. Az újvidéki gyülekezeti tagok egyházi évi járulékukat Bácsfeketehelyen fizetik be, ahol külön kartotékát nyitottak e célra. A befolyt összeg az újvidéki gyülekezetet illeti meg, és rendelkezni fog vele, mihelyt rendeződik a helyzet.

Az összejövetel végén Gyenge Szilfka Tilda lelkészünk mondott áldást.

Lejegyezte Stanyó Tóth Gizella

Ittabei karácsony 1918-ban

(elbeszélés igaz történet alapján)

Páll János honvéd vagyok, az Osztrák-Magyar Monarchia katonája. Ittabei vagyok és haza igyekszek a háborúból, Versecről ebben a havas, fagyos novemberben, 1918-ban.

Szélnek lettünk eresztve. Mint az „oldott kéve”, mint Ittabém harangjai, mint az idei otthoni búzatermés, amit rekviráltak. Haza lettünk eresztve. Mintha vissza kellett volna tartani minket hazánk határán, mintha menekültünk volna honunk küszöbéről. A kutyát eresztik el a láncról mifelénk. Hát most mi is olyanok vagyunk mint a kivert kutyák.

Tél van, hó és fázom. A bakancsom alatt ropog és török a fagyos hó, mindenfelé körülöttem kóbor kutyák. Még jó hogy elhoztam a bajonétom. A puskát ott kellett hagynom, mindent ott kellett hagynom a bakancson és a bajonéton kívül. Így visszavélekedve megállapítom, hogy valóban szöktünk. De el kellett jönni. Versecre már bejöttek a megszálló csapatok, a hősök. Mámorukban biztosan megöltek volna. Nincs beszéd, nincs mese, csak gyors ruhaváltás, fegyver hátrahagyása és szökés a mellékutcákra ki a leselkedő verseci kibicfenszterek között. Mert a mi századunkat is szélnek eresztette a Magyar Kormány.

És most ez a szél elhozott egészen a szülőfalum határáig. De hideg, barátságtalan szél ez. Hófúvásos. Itt vagyok hát Magyarittabén. Hazaértem, mégis felmerül bennem a gyanú: atyafiaim közül nem árul be valaki a hatalomnak, mely már itt is a Szerb Királyság kezén van? Megtorpanok. Ki vagyok merülve erről gondolkodni. Semmi sem fájna jobban annál, ha itthon árulnának el. Száz lépésnyire vagyok a „Magyar-hídtól” a Bégán, azután következik a falu még egyszer olyan távol. Kémlelem a hidat, nincs senki. Nekilódulok a szélben. Szélnek eresztve.

Felérek a híd tetejére és félsz nélkül bátran kihúzom magam. Itthon vagyok. Itt nem bánthatnak. Mégis nem a főutca felé veszem az irányt, hanem a kertek közepe felé. Bekísérnek a faluba a kóborkutyák, fogadásomra pedig megszólal az esti nyolcórás harang. A templom kifosztott tornyából csak egy harang kong, siratja társait, siratja a hazát, sírva fogad engem. Siralmas látvány lehetek. Ahogy mondtam: úgy érek haza, mint egy kivert kutya. Házunk előtt megállok, hálát adok Istennek, majd bemegyek.

Már egy hónapja itthon vagyok. Nincs sem-

mink. A régi és az új hatalom mindent rekvirált tőlünk is, a szomszédától, rokontól, egyháztól, és az egész falutól. Sok ismerős nem tért vissza a nagy háborúból, sok falubelit elvitt a betegség és a nélkülözés. Isten gondoskodott rólunk és havat telepített Ittabére, hogy eltakarja a falu mezítelenségét. Istenünk van. Van családunk, rokon és ismerős, jó szomszéd. Van fiam, Sanyi és feleségem, Erzsi. Négy éve nem láttam őket. De hazaértem a fiam hatodik születésnapjára. Én voltam az ajándéka. Engem kért az Úristentől haza imádságban. Így gazdagít Isten szegénységünkben. És most előre nézünk, mert mindjárt itt a karácsony. Még öt nap, a templomban már a bűnbánatokat tartja a tiszteletes. Mennek is a népek, megyünk mi is. Ez kell most nekünk, meg Jézus Urunk születésének ünneplése. Istentisztelet közben kint a zordon időben kóbor kutyák vonyítanak. Itt vannak.

Éjszaka van és arra ébredünk, hogy valaki betöri az ajtót. Csörömpöl az ajtóüveg. Kitért és a földön megcsillanó üvegszilánkokon csendőrbakancsok dübögnek a házba be. Sanyikám az anyja ölébe bújt, engem meg kivonszoltak a konyhába és ledöntöttek a padlóra. Házkutatás. Gondolhattam volna, hogy előbb-utóbb eszükbe jutok. De most csak a feleségemre gondolok, aki nincs szemem előtt és csak kiáltozását hallom: Jani, Jani! Mindent felforgatnak ezek. Egyiket-másikat felismerem, az ott Jova, amaz meg Voja. A másik kettőt nem ismerem, ők nem idevalósiak. Ekkor az egyik ledübörög a padlásról ordítva: „Tudtam! Megtaláltam! Itt a bizonyíték! Ezért még megfizetsz!” A kezében szorongatta a bajonétomat. Belém villant a gondolat, hogy most végem. Pedig én csak az útra hoztam magammal. A kóbor kutyák ellen. És a padlásra azért dugtam el, hogy a hatéves fiam ne találja meg. Fejem elernyedtem és elengedtem magam. Végső vereség. Ez az én fegyverletételem. Még karácsony előtt. Kihúztak a havas, fagyos éjszakába az udvarra. A szomszédaim sehol, mindenki bebújt a vackába, a félelem ma éjszaka nagy úr Ittabén. Feleségem és fiam utánam kiáltoznak. „Isten segíts!” – ez az utolsó amit hallok, mielőtt fejbévágnak puska-tussal az udvaron. Elvesztettem az eszméletem.

Döcög a szekér az ittabei határ fagyos utain. Feleszmélek, mire a szekér is megáll és leugrik a négy csendőr. Leráncigálnak és ott állok mezítláb a

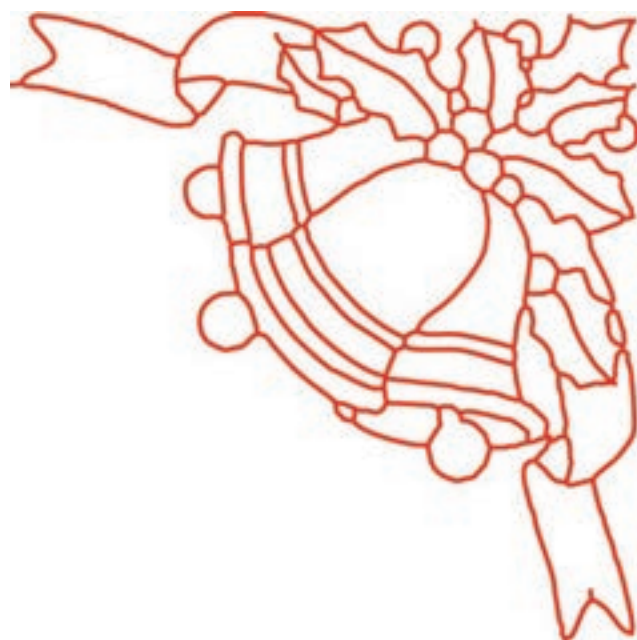

fagyos hóban, egy ingben, gatyában, bevert fej-jel. Térdre kényszerítenek és kezdődik a kikérdezés. Ki vagyok, hol voltam katona, mi a tervem, minek a bajonét, kivel szövetkezek, kik a társaim. Ismét, hogy mit tervezünk és mikor. Közben zúgnak a pofonok, rugdosnak a bakancsokkal. Erre az egyik ismeretlen csendőr megszólal tökéletes magyarsággal: „Jól van Jani. Látod, lehetne ezt másképp is. Nem kellett volna megvernünk. De még mindig megúszhatod, ha elmondod nekünk, hogy kik a lázadók. Csak szépen, Jani. Gondolkodj. Csak egy nevet. Még haza is viszünk. Csak egy nevet mondj. Jani, elve-szítem türelmem!” Gondolkodtam is és arra jutottam, hogy ezek úgysis agyonvernek. De mire ezt kigondoltam, rám kiáltott az idegen: „Te akartad! Vetköztessétek le!” És már ütöttek, rugdostak is tovább. Nem is éreztem a fájdalmat, csak feküdtem ott összekuporodva. Anyaszült meztelenül. Úgy rugdostak ott, mint egy lópokrócot. Nem tudom meddig. Egyszer csak csend lett. Nem is vettem észre, hogy mikor szálltak fel a szekérre és mikor hagytak ott.

Otthagytak. Vérbe fagytam. Nem tudtam, hogy túléltem-e. Imádkozni akartam, de nem tudtam mit kérjek Istentől. Aztán csak annyit nyögtem: „Istene, legyen meg a Te akaratod!” Kimásztam az árok-ból ahová löktek. Az egyik karomat tudtam mozgatni és lábaim sem voltak eltörve. Ez jó. Letöröltem az arcomról, a szemeimből a vért és körülnéztem. Ismerem a határt, mint a tenyerem. Tudtam, hogy hol vagyok és merre van a falu. Minden lépés fájdalmas volt és fárasztó. De ami húzott haza az az volt, hogy épségben lássam Erzsit meg Sanyit. Utána ráérek meghalni.

A falu előtt ismét a kóbor kutyák fogadtak, de most valami tiszteletet, félelmet véltem felfedezni a viselkedésükben. Félig agyon vagyok verve, meztelen vagyok, mégis úgy várnak ezek a kutyák, mint egy győztest. Most a főutca felé vettem az irányt. Nem tudom honnan van még erőm, és meddig lesz. Mi a főutca túlsó végén lakunk. Hogy jutok el addig? Mindenki behúzódott. Hány óra van ilyenkor? Belém hasít egy fájdalmas gondolat, egy félsz: mindenkit elvittek? Üres a falu? Már alig van erőm, felnézek egy nagykapura, rajta egy felirat. A faluban csak egy nagykapun van felirat. Utolsó erőmet is összeszedem és elolvasom: „Jöjjetek el, imádjuk az Urat!” A templom az. Elájulok.

Nem tudom meddig feküdtem ott. Mikor kinyitottam a szemem egy fekete ruhás embert láttam az ágyam mellett ülni. Felismerem. A tiszteletes az. „Ne mozduljon – mondja – több sérülése is van. Tudja, János, holnapután karácsony, Jézus Urunk

születésnapja. Ma pedig az Ön második születésnapja van. Isten csodája, hogy túlélte.” Azt feleltem, hogy Isten így akarta, és aggódva néztem körül, hogy hol a családom. Éppen akkor lépett ágyamhoz Erzsike feleségem és Sanyi fiam. „Itt vannak, - mondta a lelkész, majd felállva és távozásra készen így folytatta – ne aggódjon, minden rendben van velük és maga is jól lesz.” Majd elment.

Karácsony első napján ismét jött a lelkész. Házhoz hozta az úrvacsorát. Ekkor már jobban voltam és bizalmasan elmondtam neki, hogy mire emlékszem és hogy mit tettek velem. Fejcsóválva hallgatta, majd elmondta, hogy valóban a templom előtt estem össze és a harangozó talált rám. A harangozó megrémült és berohant hozzám, és ők öltöztettek fel és juttattak haza. Ő is eljött még azon éjszaka, hogy megnézzék, hogy mire van szükségünk és hogy vigasztalja a családom. Ihlettel vettem magamhoz az úrvacsora szent jegyeit, miután nekem Páll Jánosnak arról prédikált, hogy Pál apostol hogyan élte túl a megkövezését Lisztrában. Mert Pál apostol is megkövezték, holtnak hitték és otthagyták. De Isten akarata az volt, hogy Pál túlélje és továbbmenjen. Igen, Isten akarata ez, nyugtáztam magamban és megsimogattam Sanyi fiam buksiját. Most már tudom, hogy van második születésnapom és Istennek lehetek hálás ezért egy oly világban, ahol igen sok kóbor kutya van.

Kiss Nándor

CSENDESNAPOK BÁCSEFEKETEHEGYÉN

Az őszi csendesnapok idén is meglettek tartva a bácsfeketehegyi Központi Otthonban. Az évek óta eljáró, lelki épülésre vágyó délvidéki és anyaországi testvérek ismét együtt, szép számban megjelentünk. Örömmel vettük a szép, meleg őszi időjárást, mely lelkileg - testileg is felvidámított bennünket.

Kb. 30-as létszámban voltunk jelen az előadásokon, melyek most is színvonalasak, lelkileg mélyre hatolók voltak. Minden előadás után lehetőség volt a csoportos beszélgetésre, kérdések feltevésére, imaközösségre. Idős és fiatal generáció együtt gyülekeztünk az Úr Igéje köré és nyitott szívvel hallgattuk a tanítást.

Jürg Kessler, svájci református testvérünk a 23. Zsoltárról, a mi jó Pásztorunkról beszélt. Sztanó Péter „Evangéliumot Minden Otthonban” misszió magyarországi vezetője pedig Jézus személyiségét tárta fel előttünk a Biblia alapján: Jézus Isten Fia, Jézus Úr, Jézus a Tanító, a Mester, a Csodatévő, stb. Jegyzetelve, ismereteinket gazdagítva és hitünket erősítve hallgattuk a tanítást. Testvérek érkeztek: Nagybecskerekéről, Zentáról, Bácsfeketehegyéről, Budapestről, Szarvasról és Zürichből.

A lelki tanítások mellett helyet kapott az ének, és új énekek tanulása, bizonyágtételek, személyes beszélgetések és délutáni séták a faluban. Köszönet az áhítatokat vezető szolgatársaknak: Harangozó László lelkipásztornak, Harangozó Gyöngyinek, Latinovits Gizikének, Popovity Gizikének, Halász Sámuelnek és a zenei kíséretért Rácsevy Májónak. Köszönet a résztvevőknek, akik időt szakítottak, és pár napra elcsendesedtek Isten előtt, engedve, hogy tanítva és vezetve legyenek a Lélek által. Köszönjük svájci testvéreink anyagi támogatását, akiknek fontos, hogy egybegyűljünk és lelkiükben erősödjünk.

Köszönet a mi drága Urunknak, hogy évről-évre hordoz minket és kirendeli az alkalmat, a lehetőséget, hogy szolgáljunk neki és dicsőítsük Őt! Áldott legyen az Ő neve, hatalmas az Úr!

Szeretettel: Halász Renáta

GYERMEKOLDAL

Gyermekversek karácsonyra

Siklós József versei:

A legnagyobb ajándék

Ragyognak a karácsonyfán
gyertyák, díszek, csillagok,
boldog vagyok, mert sok kedves
szép ajándékot kapok.

De karácsony szent ünnepén
nem felejttem, jól tudom:
A legcsodásabb Ajándék
Te magad vagy, Jézusom.

Angyalének, csillagfény

Énekelnek angyalok,
csillag fényesen ragyog.
Isten fia ott pihen
a jászolban csendesen.

Boldog, aki szereti,
hűségesen követi,
mert azt Jézus hazavárja,
boldog, fényes mennyországba.

Betlehemi éjszakán

Betlehemi éjszakán
szétnyílt az ég függönye,
felcsendült az angyalok
csodás hangú éneke:

Nagy örömet hirdetünk,
szabadító született.
Örüljetez felnöttek,
ujjongjatok gyerekek!

Betlehemi gyermek

Betlehemi gyermek
szunnyad puha szalmán.
Mi meg álmélkodunk szeretet
hatalmán.

Isten szeretetét
hoztad a világba,
hogy mi is beléphessünk
fényes mennyországba.

Csillag nyomán

Bölcsek szeme eget kutat,
csillag mutatja az utat.
Lenn a földön körülnéznek,
hamar Betlehembe érnek.

A kis Jézust ott találják,
üdvösségük nagy királyát.
Hozzá kincsekkel járulnak,
tisztelettel leborulnak.

Kis szívembe is beragyog
csillag fénye. Boldog vagyok.
Áldom Jézusomat én is.
Ővé vagyok, s Ő enyém is.

Karácsony

Karácsony, karácsony
minden évben de várom!
Alma, narancs, aranygömb
leng a fenyőfa-ágon.

Jézus, édes Megváltóm,
minden évben de várlak!
Te vagy az igazi kincs
minden gyermek barátja!

Református Élet, a Szerbiai Református Keresztyén Egyház hivatalos lapja
Felelős főszerkesztő: Dr. Csete Szemesi István, püspök
Bácsfeketehegy, Testvériség utca 26

Szerkesztették: Halász Sámuel és Renáta, reformatusélet@gmail.com

Minden megjelent írásért a szerző vállalja a felelősséget, lapzártá
minden hónap 15-én. Az írások rövidítését és szerkesztési jogát fenntartjuk

Nyomtatva: Forum-Újvidék • Megjelenik 1140 példányban
Országos Egyházunk hivatalos honlap címe: www.szrke.com

CIP - Каталогизација у публикацији
Библиотека Матице српске, Нови Сад
275

REFORMÁTUS Élet : a Szerbiai Református Keresztyén
Egyház hivatalos lapja / felelős főszerkesztő Csete Szemesi
István. - 1. évf., 1. sz. (1966)- . - Bácsfeketehegy :
Szerbiai Református Keresztyén Egyház, 1966- . - Ilustr. ; 30
cm

Mesečno
ISSN 2217-7574
COBISS.SR-ID 19120130

Mentsd meg a karácsonyt

Ó Jézusom, mentsd meg a karácsonyt!

Nekünk már nincs hozzá erőnk.

Mi vásárolunk és rohanunk,

kis csomagokat készítünk,

karácsonyfákat díszítünk,

és énekeljük: „csendes éj” ...

De a titok,

Isten Fiának titka,

hogyan emberré lett értünk,

gyakran csak szirupos érzélgés, dekoráció.

Jézusom, a mi bűnünk is,

hogyan ezt az ünnepet elborítják a reklámhegyek.

Mi tudjuk kinek jár karácsony üdvözlés és kötelező ajándék,

mindenki tudja.

De meg akarunk szabadulni végre
a vásárlási és ajándékozási görcstől.

Szent ünnepet akarunk ülni,
amelyen nem az a mérték, ki mennyit ad.

Jézusom, segíts,

nehogy elsüllyesszük egészen,

mit jelent ez az ünnep,

segíts, hogy ne csak télapók legyünk.

Segíts, hogy az adventi hetekben

a lelkünkbe nézzünk.

Segíts, hogy az útra visszatérjünk,

s elinduljunk megint.

Csak így lesznek az ajándékok

jeleivé a szeretetnek -

mint megannyi tükre a Te Szeretetednek.

Óh Jézusom, mentsd meg a karácsonyt,

ments meg minket.

Ezért vállaltál embersorsot.

Köszönjük ezt néked!

Paul Roth